

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 5T/33/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119010562
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Fujerík
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8119010562.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

-24- 5T/33/2019

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Jurajom Fujerikom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 09.06.2023 v Prešove takto

r o z h o d o l :

-2- 5T/33/2019

Obžalovaná

A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D., rod. E., trv. bytom D., F. XX,

u z n á v a s a z a v i n n ú , ž e

v dňoch 19.5. – 21.5.2017, 2.6. – 4.6.2017, 16.6.2017, 30.6.2017 – 2.7.2017, 14.7. – 16.7.2017 v Prešove na ulici F. G. XX a inde ako biologická matka mal. B. H., nar. X.X.XXXX marila výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom konaní sp. zn. 30P/519/2015 zo dňa 20.3.2017, vykonateľného dňa 27.3.2017 tým, že po prevzatí výzvy Okresného súdu Prešov č. k. 27 Em/1/2017 zo dňa 5.5.2017, dňa 15.5.2017, podľa § 379 ods. 2 CMP na dobrovoľné plnenie súdneho rozhodnutia s upozornením na následky neplnenia povinnosti, opakovane nerešpektovala uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 27 Em/1/2017 zo dňa 5.5.2017, právoplatné a vykonateľné dňa 31.5.2017 o nariadení výkonu uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 30P/519/2015 – 478 zo dňa 20.3.2017, ktorým bol neodkladným opatrením upravený styk otca I. A. H. s mal. B. H., nar. X.X.XXXX tak, že otec je oprávnený stýkať sa s mal. B. každý párny týždeň v roku a to v piatok od 16.00 hod. do 18.00 hod., v sobotu od 9.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 9.00 hod. do 18.00 hod. v prítomnosti matky, kde takýto styk matka nedovoľovala prostredníctvom telefonickej komunikácie, preto otec maloletej do miesta bydliska maloletej nevycestoval a tiež osobne, po príchode otca maloletej do miesta bydliska maloletej, vo svojom konaní pokračovala aj v dňoch 28.7.2017 a 11.8.2017, po tom ako bola súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 25.7.2017 vypočutá a poučená o jej povinnostiach vyplývajúcich z rozhodnutia súdu neodkladného opatrenia a tiež aj dňa 25.8.2017, po následne vydanom uznesení Okresného súdu Prešov č. k. 27 Em/1/2017 zo dňa 14.8.2017 o uložení pokuty vo výške 300,- €, právoplatnom dňa 4.9.2017 a vykonateľnom dňa 8.9.2017, v dôsledku čoho bol dňa 8.9.2017 v mieste bydliska maloletej uskutočnený výkon rozhodnutia, pri ktorom súd zabezpečil kontakt otca sa maloletou dcérou v rodinnom dome vzhľadom na vtedajší zdravotný stav maloletej,

t e d a

- marila výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese vo veciach starostlivosti súdu o maloletých,

č í m s p á c h a l a

prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 349 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na peňažný trest vo výmere 400,- (štyristo) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona sa pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ukladá náhradný trest odňatia slobody na 3 (tri) mesiace.

o d ô v o d n e n i e :

-21- 5T/33/2019

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Prešov podala na Okresný súd Prešov dňa 22.03.2019 obžalobu pod sp. zn. 1Pv 188/18/7707-42 na obžalovanú A. B. C. (rodenú E.) pre skutok, ktorého sa mala táto obžalovaná dopustiť tak, ako je tento skutok uvedený v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku a ktorý prokurátorka v podanej obžalobe právne kvalifikovala ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.11.2020 obžalovaná po poučení o možnosti urobiť niektoré z vyhlásení v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásila, že je nevinná zo spáchania skutku, ktorý sa jej v obžalobe prokurátorky kladie za vinu /vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku/. Preto súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovanej, svedka – poškodeného I. A. H., svedkov, znalkyne, prečítaním zápisníc o výsluchu svedkov z prípravného konania, oboznámením obsahu znaleckých posudkov, listinných dôkazov, vrátane pripojených spisov a zistil tento skutkový stav:

Obžalovaná na hlavnom pojednávaní vypovedala, že predtým stretnutia poškodeného I. A. H. s jeho dcérou B. H. prebiehali normálne a aj nad rámec súdom určeného rozhodnutia. Vo vzťahu k stretnutiam dňa 02.6 až 04.06., 30.06. až 02.07. a 14.07. až 16.07. uviedla, že poškodený sa na stretnutia vôbec nedostavil, pričom nie je pravda, že by mu prostredníctvom elektronickej komunikácie avizovala, že sa styk s dcérou neuskutoční. Len ho informovala, že dcéra reaguje na možnosť styku plačlivo, odmieta styk s ním a bojí sa ho. Ten strach podľa obžalovanej súvisel s tým, že sa pravdepodobne niečo stalo, na čo jej dcéra nevie zabudnúť. Vo vzťahu k styku dňa 28.07. dcéru na styk pripravovala, motivovala ju darčekom, výletmi či zmrzlinou. Keď poškodeného dcéra videla v ten deň pred domom, začala od nej utekať, kričala, hoci dcéru ubezpečovala, že na styk pôjdu spolu. Keďže dcéru nevedela dostať z domu, vyšla pred dom sama a o stave informovala poškodeného. Napriek tomu, že poškodený mal plyšovú hračku a pustil dcéru hudbu, dcéra von nevyšla, plakala a utekala od nej. Na to vyšla vonku a poškodenému povedala, že dcéru nevie vytiahnuť von z domu, na čo poškodený zavolať políciu, ktorá po príchode zistila, čo sa deje a po odchode polície bol poškodený podať trestné oznámenie. Na styk dňa 29.07 a 30.07. sa už poškodený nedostavil. Vo vzťahu k styku dňa 11.08. obžalovaná uviedla, že s dcérou čakali vonku na záhrade, pričom dcéru predtým na styk pripravovala. Keď poškodený prišiel na dvor ich domu, dcéra sa jej vytrhla a utekala do domu a nakoľko sú tam schody a obžalovaná sa bála, aby si neublížila, utekala do domu za ňou. Dcéra plakala a skrývala sa v pivnici. Po upokojení dcéry išla povedať poškodenému, že dcéra s ním nechce ísť. Potom išla späť k dcére a s obžalovaným komunikoval jej otec, pričom obžalovaný opäť zavolať policajnú hliadku, opustil ich pozemok a bol podať trestné oznámenie. Dňa 12. a 13. 8. sa už poškodený na styk s maloletou nedostavil. Vo vzťahu ku styku 25.08. uviedla, že sa udialo to isté, kedy dcéru na styk s poškodeným vopred motivovala, kedy do spisu predložila detailnú nahrávku, kde je zadokumentované správanie sa dcéry pred stretnutím s obžalovaným, kedy je jej dcéra pokojná, hrá sa ale akonáhle sa dozvie, že príde poškodený, plače, kričí a trasie sa jej sánka. Obžalovaná mala miestami pocit, že dcéra skolabuje. Dňa 16.06. sa na styku zúčastnila kolízna opatrovníčka pani J. a pani H., kedy predtým tiež predchádzala motivácia maloletej dcéry, kedy robila všetko preto, aby sa dcéra s poškodeným stretla. Dcéra však znova plakala a ona žiadala poškodeného a kolízne opatrovníčky, ktoré stáli pred domom, aby vošli do domu a sami posúdili situáciu a videli stav dieťaťa, čo kolízne opatrovníčky odmietli. Dňa 04.09. jej bola doručená poriadková pokuta vo výške 300,- Eur a 08.09. bol

uskutočnený výkon rozhodnutia. Ráno dňa 08.09. poškodeného informovala, že dcéra je chorá a musí ísť k lekárovi a že má nasadené antibiotiká. Asi o 16.00 hod. toho dňa sa k nim domov dostavila sudkyňa aj s poškodeným, kolízna opatrovníčka a kameraman. Sudkyňa trvala na stretnutí aj napriek chorobe dieťaťa. Priniesla dcére hračku, ktorú dcéra do nej sudkyne hodila. Potom sudkyňa priniesla bábiku, ktorou začala navádzať dcéru s tým, že je to bábika od poškodeného, ktorý bol v tom čase pred rodinným domom aj so svojim právnym zástupcom. Celé to trvalo asi hodinu. Dieťa sa nechcelo ani poďakovať a sudkyňa povedala, že to má nechať tak. Potom sa s dcérou začal na chodbe domu hrať poškodený a potom sudkyňa navrhla, že ak je dieťa choré, aby otec na chvíľu ostal s dieťaťom, čo sa napokon stalo a poškodený sa s dcérou v ten deň hral. Od 10.09. stretnutia prebiehali na základe právoplatného rozhodnutia. Obžalovaná zdôraznila, že nikdy nebolo jej úmyslom brániť styku poškodeného s dcérou ale vždy rešpektovala fyzický a duševný stav dcéry. Keďže dcéra sa s poškodeným nechcela stretávať, požiadala o pomoc psychologičku A. C. a D. K., ktorým poslala video dokumentáciu a požiadala ich o radu. Posledné stretnutie poškodeného s dcérou bolo 28. až 29.01.2017. Dôvodom prerušenia styku bolo, že v decembri 2016 a v januári 2017 dcéra prestala byť šťastná z toho, že sa má stretnúť s poškodeným, začala mať zvláštne prejavy hry s bábikami a začala masturbovať. Následne dcéra začala hovoriť, že ju má červenú a že jej nemá dávať palčeky do pipiny, čo je aj na videozázname. Nechcela si pripustiť, že by sa niečo také mohlo diať a začervenanie genitálií pripisovala zlej starostlivosti o hygienu alebo zlému stravovaniu. Keď dcéra dokonca vo Viber hovore s poškodeným o tom začala spontánne rozprávať, poškodený ju označil za psychopatku, pričom k obvineniu poškodeného v tej dobe nedošlo. Následne absolvovala gynekologické, psychologické a psychiatrické vyšetrenie a na základe odporúčania lekárov a kolíznej opatrovníčky bolo začiatkom februára podané trestné oznámenie na poškodeného. Trestné stíhanie však bolo zastavené, pretože skutok nie je trestným činom. Dôvodom neodkladného opatrenia vydaného Okresným súdom Prešov dňa 20.03.2017 bolo práve podozrenie zo sexuálneho zneužívania a styk bol upravený práve za jej prítomnosti. Napriek tomu, že sa dcéru snažila motivovať, dcére sa vracali nočné mory a začala sa pomočovať. Psychický stav jej dcéry nebol dobrý a dcéra sa od vtedy odmietala s poškodeným stretávať. Aj jej rodičia dcéru motivovali, aby sa dcéra chcela s poškodeným stretnúť. Poškodený na výživné platil aj v období od januára do augusta, kedy bol styk realizovaný za prítomnosti sudkyne. Po výkone rozhodnutia sudkyňou sa už stretnutia poškodeného s dcérou realizujú, kedy poškodený chodí na stretnutia s karavanom, kedy sa s dcérou kontaktuje prostredníctvom hračky a dcéra stratila ostych. Od septembra 2017 dcéra začala navštevovať materskú školu, čo bol veľký zlom a prestala sa báť ľudí. V súčasnej dobe prebieha striedavá starostlivosť. Styk poškodeného s dcérou v dome neumožnila, lebo poškodený nemá dobrý vzťah s jej rodičmi a ona si ho vo svojom dome nepraje. Aj bez toho, aby poškodený mohol vstúpiť na pozemok, ona vždy motivovala dcéru, aby išla von a mohol sa styk realizovať a to aj za jej prítomnosti a tento styk dcéru pripravovala. Dňa 16.06.2017 bolo dieťa podľa obžalovanej v takom stave, že sa nemohla styku zúčastniť, o čom sa ale pani J. odmietala presvedčiť. Jej vyjadrenia na videonahrávke, kedy poškodenému mala uviesť, aby išiel preč a že sa s dieťaťom nemôže stretnúť a ona bude čeliť žalobe za marenie výkonu úradného rozhodnutia sú podľa nej vytrhnuté z kontextu. Vždy, keď sa obžalovaný dostavil na styk, nikdy sa nezatajovala a stále s ním komunikovala. To, že by bola ochotná čeliť žalobe nemyslela vážne. Teraz pri striedavej starostlivosti nie sú závažnejšie problémy. Predtým, než mal prísť poškodený na styk, o ktorom dcéra vopred vedela, bola dcéra veselá a hravá ale po príchode poškodeného sa jej správanie zmenilo a začala kričať, skrývať sa jej, utekala a prosila o pomoc, aby ju zachránili. Vtedy sa dcéru snažila upokojiť a dať jej pocit istoty a bezpečia. Podľa názoru psychologičiek A. C. a D. K. bola príprava na styk dostatočná. Poškodený si voči nej súdnou cestou uplatňoval nárok na náhradu nákladov za cestu do Prešova z Bratislavy za neuskutočnený styk. Do zimy 2017 prebiehal styk poškodeného s jej dcérou za jej prítomnosti. Videozáznamy vyhotovoval jej otec a niektoré vyhotovovala ona. Z každého stretnutia vyhotovoval záznam aj poškodený. Poškodeného informovala o správaní sa dcéry ale nevie sa vyjadriť k tomu, ako poškodený na to reagoval. O postoji dcéry informovala aj pani J. a to aj pri osobnej návšteve aj emailom. Pani J. stretnutie jej s dcérou nevykonala.

Svedok – poškodený I. A. H. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že mali rozhodnutím súdu upravený styk, ktorý sa realizoval až do februára 2017 podľa rozhodnutia súdu až na pár výnimiek, kedy mu obžalovaná odmietla dcéru na styk dať z dôvodu choroby, čo akceptoval. Poslednýkrát bol s dcérou na lyžovačke v januári 2017, kedy na konci víkendy nechcela dcéra od neho odísť a pýtala sa, kedy znova pôjdu spolu na výlet. Večer, keď odovzdal dcéru obžalovanej, mu obžalovaná volala a aj písala správy, ktorých obsahu nerozumel a potom podala trestné oznámenie, že mal dcéru sexuálne zneužiť. Keď mal mať o dva týždne styk s dcérou, tento mu obžalovaná neumožnila s argumentom, že dcéra je chorá, čo bolo dôvodom odmietnutia styku asi dva alebo tri krát neskôr. Aktívne volal na políciu,

aby zistil, čo sa deje ohľadom trestného oznámenia na jeho osobu, no polícia o žiadnom trestnom oznámení na jeho osobu nevedela. Medzitým obžalovaná požiadala súd o úplný zákaz styku a až zo spisu sa dozvedel, o čo ide, pretože obžalovaná s ním odmietala komunikovať alebo komunikovala veľmi stroho. Súd aj na základe jeho argumentov obžalovanej vyhovel s tým, že styk upravil bez možnosti prespania dcéry u neho a styk sa mohol realizovať iba za prítomnosti obžalovanej. Na tomto pojednávaní sudkyňa obžalovanú poučila, ako má ku stretnutiu dochádzať. Napriek tomu obžalovaná na jeho žiadosti o stretávanie sa s dcérou vôbec neodpovedala alebo odpovedala vyhýbavo. Preto sa rozhodol prísť na stretnutie s dcérou osobne v určenom čase. Keď mu obžalovaná otvorila dvere a dcéra bola za ňou, obžalovaná na neho hanlivo zaútočila a hovorila mu, aby išiel preč, pričom mu neumožnila, aby sa s dcérou mohol rozprávať. Požiadal dcéru, aby sa s ním išla poprechádzať, s čím jeho dcéra súhlasila a povedala obžalovanej, aby ju obliekla. Na to ale obžalovaná zabuchla dvere a to bolo poslednýkrát, kedy videl svoju dcéru, lebo potom už vyšla von iba obžalovaná a povedala, že dcéra s ním nikde nepôjde. Uvedenú situáciu oznámil súdu a kolíznej opatrovníčke a potom už každý druhý týždeň malo jeho stretnutie s dcérou negatívny výsledok s tým, že sa neuskutočnilo. Zo spisu je podľa neho zrejmé, že obžalovanú upozorňoval na následky a na to, že koná protiprávne. V konaní o výkon rozhodnutia obžalovaná opakovala svoje argumenty o tom, že dcéra s ním nechce ísť a sudkyňa ju poučila o tom, ako má dcéru na styk pripraviť ako aj o tom, že ak ku styku nepríde, bude sa realizovať výkon rozhodnutia za prítomnosti sudkyne, k čomu aj došlo. Napriek tomu sa situácia tri alebo štyrikrát znova opakovala a keď prišiel do miesta bydliska obžalovanej, táto mu styk s dcérou neumožnila. U psychológa, ktorého im určil súd podrobne prebrali možnosti, ako ku styku môže dôjsť a psychológ na argumentáciu matky, že sa dcéra obžalovaného bojí, podobe ako sudkyňa navrhla styk mimo domu, napr. na detskom ihrisku, alebo kdekoľvek inde, kde do styku nezasahuje stará mama dieťaťa, ktorá mu pri jeho návštevách pred dieťaťom nadávala. Napriek jeho návrhu, aby išli vonku na ihrisko, obžalovaná na tieto správy nereagovala a argumentovala, že ona nikam nepôjde a ku styku musí dôjsť pred ich domom. Pretože sa styk neuskutočnil a to ani za prítomnosti obžalovanej, zavolať hliadku polície, lebo potreboval potvrdenie o tom, že obžalovaná mu odmieta dať dcéru. To obžalovaná a matka obžalovanej hrubo zneužili tak, že začali dcéru strašiť, že príde s policajtmí a zoberie ju preč, čo je hrubé klamstvo, pretože ku styku malo dochádzať za prítomnosti matky a nikdy dcéru od matky nebral preč. Táto trauma u dcéry pretrvávala ešte niekoľko rokov a vždy, keď videla policajtov, tak sa bála, že ju vezmú od mamky preč. Takto zmanipulovanú dcéru obžalovaná natáčala na video a predkladala súdu ako argument, že dcéra sa ho bojí. Na výkone rozhodnutia za prítomnosti sudkyne sa podľa poškodeného jasne preukázalo, že po ôsmich mesiacoch, počas ktorých ho dcéra nevidela, mala k nemu dcéra kladný vzťah a dcéra sa s ním hrala a rozprávala. Na druhý deň po výkone rozhodnutia mu bolo umožnené sa ísť pohrať s dcérou do domu. Komunikácia zo strany obžalovanej nebola žiadna alebo len minimálna, kedy mu spočiatku odpovedala, že sa nemôže s dcérou stretnúť a potom, že dcéra sa s ním stretnúť nechce. On jej navrhol spôsob, akým by sa mohol s dcérou stretnúť za jej prítomnosti. Keď dostal iba pár odpovedí a vedel, že mu obžalovaná styk neumožní, necestoval do Prešova z Bratislavy, kedy sa rétorika zo strany obžalovanej zmenila niekedy vo februári 2017. Potom bol obvinený a čakal, ako to bude riešiť polícia. On sa to snažil vyriešiť aj prostredníctvom spoločných známych, aby sa dohodli, ale zo strany obžalovanej nebola žiadna komunikácia. Až z predvolania na políciu v Liptovskom Mikuláši sa dozvedel, že obžalovaná nahrala nejaký vykonštruovaný rozhovor s dcérou, ktorá v tom rozhovore tvrdí, že jej tam nemá strkať prstečky do pišule, čo sa ale na polícii vysvetlilo a trestné stíhanie bolo zastavené. Na to on podal trestné oznámenie za krivú výpoveď. On za každou neúspešnou výzvou na styk podával trestné oznámenia a zakaždým dával podnety na súd. Vie, že súd obžalovanej uložil pokuty ale táto nerešpektovala ani neodkladné opatrenie súdu. On do Prešova chodil za dcérou v tom období každé dva týždne, kedy mal mať s dcérou styk a asi dvakrát neprišiel, čo je uvedené v spise. Zo zúfalstva vypisoval na ministerstvo a na Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny do D. a žiadal, aby sa stretnutie mohlo skutočnosť za súčinnosti kolíznej opatrovníčky, pričom túto kolíznu opatrovníčku J. informoval o situácii a prosil ju o pomoc. Keď na jednom styku bola pani J. a jej kolegyňa, starý otec dcéry povedal, že ju nepustí von a potom vyšla obžalovaná a povedala, že dcéra sa ich bojí. Od obžalovanej počul, že je úchýl a že bude čeliť aj trestnému stíhaniu za marenia výkonu úradného rozhodnutia a aj tak dcéru neuvidí. Raz dcéru videl vo dverách a raz u psychologičky. Potom ju videl až koncom septembra, kedy bol realizovaný výkon rozhodnutia. Nebol mu umožnený ani telefonát s dcérou a ani komunikácia cez Viber. Na úrade práce im odporučili psychológa. On na stretnutia nosil hračky a chcel, aby sa s nimi dcéra pohrala, čo obžalovaná odmietla. Poukázal na to, že obžalovaná rieši len peniaze. S dcérou má teraz nadštandardný vzťah, pretože sa presťahoval do D.. Za účelom intervencie vo veci oslovil aj predsedu súdu. Opísal tiež priebeh výkonu rozhodnutia, ktorý je zaznamenaný na kamere. Po tomto výkone ďalšie dva alebo tri termíny stretnutí dopadli dobre. Potom, čo súd obžalovanej vysvetlil, že sa

s dcérou môže stretávať aj počas jej choroby, tie choroby ustúpili a obžalovaná si ich prestala vymýšľať. Odvtedy funguje striedavá starostlivosť. Pri jednom styku, kedy videl, že sú na dvore, vstúpil na pozemok, ale otec obžalovanej do neho sácal a mama obžalovanej odvieďa dcéru preč a videl, že dcéru zneužívajú a manipulujú, aby ju stresovali. Zo strany obžalovanej nebola vyjadrená žiadna ľútosť. Obžalovaná políciou povedala, že sa dieťa bojí, hoci sa dieťa s ním ani nestretlo. Uvedomil si, že dieťa je obžalovanou zneužívané a strašia ju policajntami. Keď bola na mieste polícia, nebol tam žiadny krik alebo hluk, policajti len spísali papiere a odišli. Podľa neho si obžalovaná vymýšľala, že dcéra má teplotu a neumožnila mu skontrolovať. Ak si chcel dohodnúť náhradný termín, to sa mu nepodarilo, lebo obžalovaná s ním nekomunikovala. Náhradný termín dostal až po zásahu súdu. Potvrdil, že stretnutia s dcérou natáčal na kameru a žiadal súd, aby určil styk prostredníctvom video rozhovorov. Nikdy sa nepokúšal stretnúť s dcérou mimo určených termínov lebo o tom obžalovaná nechcela ani počuť, hoci ju prosil, aby si predĺžili čas a mohli byť spolu dlhšie.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul ako svedkyne pracovníčky Úradu práce sociálnych vecí a rodiny D. A. L. H. a A. B. J..

Svedkyňa A. L. H. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že spisovú dokumentáciu tohto prípadu vedie svedkyňa J., kedy si poškodený podal na ich úrad žiadosť, aby úrad asistoval pri jeho styku s dieťaťom. Svedkyňa J. ju požiadala, aby bola prítomná pri stretnutí, čo aj urobila. Ona bola prítomná len keď prišiel poškodený a bola tam aj obžalovaná ako matka dieťaťa a jej kolegyňa J. to všetko spisovala. Okrem toho tam bol prítomný aj otec obžalovanej. Nespomína si, ako prebiehala komunikácia ale dieťa nevidela a k ukončeniu stretnutia došlo bez toho, aby sa styk realizoval. Pri stretnutí dochádzalo k nezhodám medzi obžalovanou a poškodeným, či chce dieťa tráviť čas s poškodeným alebo nie. Nevie, ako je presne upravený styk a či stretnutie malo byť v tom čase. Nevie si spomenúť, ako sa obžalovaná a poškodený k sebe správali. Otec obžalovanej pôsobil spočiatku nahnevane, ale potom sa situácia upokojila. Myslí si, že poškodený si nahrával priebeh tohto stretnutia. Zo stretnutia sa robí záznam, ku ktorému sa ona nevedela vyjadriť, hoci potvrdila, že ho podpísala. Poškodený aj svedkyňa J. žiadali obžalovanú, aby dovieďa dcéru pred rodinný dom. Oni sú len pozorovateľky pri styku. Nie je ich úlohou zasahovať do stretnutia. Nemá vedomosť o tom, aby tam bola nejaká okolnosť, ktorá by vylučovala, aby dieťa nešlo na styk. Obžalovaná len hovorila, že dieťa nechce ísť na stretnutie s poškodeným. Nespomína si, že by niekto spomenul, že dieťa je choré. Nespomína si, že by niekto bránil vstupe na pozemok. Nemá vedomosť o súdnych konaniach ohľadom styku. Potvrdila tiež svoju výpoveď z prípravného konania.

Svedkyňa A. B. J. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že pracuje na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov na oddelení sociálnoprávnej ochrany detí, pričom s danou rodinou prišla do styku niekedy v roku 2016, kedy sa riešila otázka zverenia maloletého dieťaťa do starostlivosti a otázka styku. Od tej doby sa vedie spisová dokumentácia, kedy úrad bol určený za kolízneho opatrovníka. Dôvodom účasti úradu na súdnom konaní bolo obvinenie poškodeného zo sexuálneho zneužívania, kde sa viedlo trestné stíhanie. V júni 2017 na žiadosť svojich nadriadených bolo vyhovené žiadosti poškodeného a išli na styk poškodeného s dieťaťom po pracovnej dobe aj s kolegyňou H., kedy prišli na miesto a poškodený zazvonil alebo telefonoval obžalovanej, že prišiel na styk s dieťaťom. Na to prišiel otec obžalovanej, ktorý reagoval trochu podráždené na danú situáciu s tým, že čo tam robia a vravel poškodenému, že styk neprebehne. Ona mu povedala, že nie je účastníkom konania a aby sa z tohto dôvodu do toho nemiešal. Potom otec obžalovanej išiel dnu do domu a z domu vyšla obžalovaná, ktorá od nich chcela, aby sa išli pozrieť dnu, že dieťa plače a aby to videli a aby sa porozprávali s dieťaťom, čo ona odmietla, pretože to bola práca nadčas a navyše majú svoje inštrukcie. Potom sa to ukončilo a styk sa neuskutočnil. Oni do dvora domu za bráničku nešli a dieťa nevyšlo von. Oni chceli, aby obžalovaná dieťa priviedla aspoň k bráničke, aby ho videli ale obžalovaná to odmietla a chcela, aby išli dnu do domu. Atmosféra bola napätá. Oni odmietli komunikovať s dieťaťom, pretože vzhľadom na vek dieťaťa je to práca pre psychológa. Styk bol upravený na každé dva týždne a potom v roku 2017 tento styk prestal. Poškodený im telefonicky ako aj e-mailom oznamoval, že sa styk neuskutočnil. Následne bola prítomná ako pozorovateľka pri výkone rozhodnutia sudkyňou, kde boli pustení do domu, kde sa sudkyňa rozplávala s dieťaťom, poškodený jej priniesol hračky a nakoniec dieťa zišlo dole na prízemie a poškodenému bolo umožnené, aby dal dieťaťu hračky a tak sa začal s dieťaťom rozprávať. Teraz je komunikácia medzi rodičmi lepšia a majú striedavú starostlivosť. Podľa nej bola snaha obžalovanej napraviť svoj postoj. Obžalovaná odmietala dať dieťa poškodenému kvôli podozreniu zo sexuálneho zneužívania ale to sa napokon nepotvrdilo. Obžalovanú kontaktovali a obžalovaná tvrdila, že dieťa na styk pripravuje. Svedkyňa poukázala, že je prirodzené, že dieťa sa prikláňa k tomu rodičovi, s ktorým

je. Každý rodič je povinný dieťa na styk pripraviť a ak aj dieťa povie, že na styk ísť nechce, tak matka nemôže toto prijať. Poškodený ich vždy, keď mal mať styk, ktorý sa neuskutočnil, kontaktoval. Poškodený mal pre dieťa pripravené darčeky. Majú dosť stykov, kedy pri tak malých deťoch ide na styk s otcom aj matka dieťaťa. Obžalovaná podľa svedkyne vedela, že má byť pri styku prítomná. Pri styku dňa 16.06.2017 poškodený žiadal, aby obžalovaná ukázala dieťa, či plače, tak ako to obžalovaná tvrdila, ale k tomu nedošlo a obžalovaná odišla do domu s tým, že dieťa von nepôjde. O každom telefonáte poškodeného ako aj tom stretnutí spisala záznam. Oni zastupujú záujem dieťaťa v konaní pred súdom. Obžalovaná im na tom stretnutí povedala, že dieťa nepríde von, ale dôvod neuviedla s tým, že dieťa plače. Obžalovaná hneď vyšla z domu von s tým, že styk nebude. Oni sú len pozorovatelia a nemôžu vstupovať do domácnosti. Podľa nej sa nemá čo obžalovaná pýtať dieťaťa, či chce alebo nechce ísť von a nebolo ťažké vziať dieťa von a ukázať ho. V čase výkonu rozhodnutia bolo dieťa veselé, pobežovalo a s poškodeným sa rozprávala milo a vôbec sa ho nebála.

Súd tiež na hlavnom pojednávaní prečítal oba výpovede svedka C. E., otca obžalovanej z prípravného konania.

Tento svedok v prípravnom konaní dňa 28.09.2018 vypovedal, že obžalovaná po rozchode s poškodeným umožňovala styk poškodeného s ich dcérou. Neskôr vznikli pochybnosti, či sa poškodený dokáže postarať o tak malé dieťa, pretože maloletá B. sa po pobyte o poškodeného vracala so zdravotnými problémami, jednalo o začervenanie na pohlavných orgánoch a odmietala ísť na nočník. Najprv si mysleli, že je to nejaký zdravotný problém, ale potom dospeli k podozreniu, že poškodený dcéru sexuálne zneužíval. Prejavilo sa to na správaní maloletej B., ktorá sa stránila ľudí, najmä mužov. Vyvrcholením bola situácia, keď sa maloletá B. vrátila v januári 2017 od poškodeného v zlom stave, plakala a nakoľko zistili zmeny na pohlavných orgánoch, vyhľadali odbornú pomoc. Zo záverov lekára vyplynulo, že došlo k poškodeniu pohlavných orgánov, pričom išlo o nejaké mechanické poškodenie. Potom obžalovaná dospela k záveru, že styk nebude možný v takom rozsahu ako doposiaľ a bude musieť byť upravený tak, že pri tom bude prítomná obžalovaná, s čím ale poškodený nesúhlasil. Potom obžalovaná podala na poškodeného trestné oznámenie pre sexuálne zneužívanie, pretože jej lekáry povedali, že ak trestné oznámenie nepodá ona, podajú ho lekáry. Odvtedy boli pri styku problémy, kedy maloletá nechcela ísť k poškodenému a keď mal prísť, začala plakať. Z toho vyhotovili viacero videozáznamov, pretože podľa neho nie je správne, aby sa ten styk realizoval, keď dieťa nechce ísť k poškodenému, hoci aj keby to bolo upravené súdom. Obžalovaná podľa neho vždy viedla dcéru, aby bola pripravená na styk s poškodeným. Maloletá však styk odmietala tak vehementne, že nebolo v ich silách, aby ju k tomu donútili. Bol doma, keď sa vo viacerých prípadoch mal styk uskutočniť, ale maloletá začala po príchode poškodeného plakať a hovorila, že sa ho bojí a mala aj nervové záchvaty, až sa jej triasla brada. Poškodený neakceptoval to, že maloletá B. nechce ísť von a tvrdil, že mu ju nechcú dať. Takýchto stretnutí bolo v tomto duchu viacero a ich výsledkom bolo, že sa styk nerealizoval. Svedok podotkol, že dieťa bolo na styk pripravené a v ich domácnosti sa nikdy nevedla maloletá k tomu, aby mala odpor k poškodenému. Má za to, že ak sa poškodeného maloletá bála, tak je to vinou poškodeného. K styku nedochádzalo preto, lebo maloletá odmietala styk s poškodeným a ak by k tomu dochádzalo nasilu, jej zdravotný stav by sa mohol zhoršiť. Po výkone rozhodnutia už k styku dochádzalo v zmysle súdneho rozhodnutia. Dňa 25.08.2017 vyhotovil videozáznam, na ktorom styk prebiehal tak, že prišiel poškodený a maloletá B. nechcela ísť von, ale obžalovaná ju presviedčala, aby von išla. Na videozázname zo dňa 11.08.2017 je vidno, ako sú na záhrade, kde čakali poškodeného. Keď poškodený prišiel na záhradu a obžalovaná dcéru chytila za ruku, že idú za poškodeným, maloletá sa začala vzpierať a plakať, vytrhla sa obžalovanej z ruky a utekala do pivnice. On potom vyzval poškodeného, aby opustil pozemok, lebo ho tam nikto nepozval. Spravidla to podobne podľa svedka prebiehalo pri každom stretnutí. Aj pri stretnutí, kde boli prítomné kolízne opatrovníčky, maloletá odmietala ísť von a on aj hovoril kolíznym opatrovníčkam, aby prišli dovnútra a aby videli, ako to vyzerá ale ony odmietli ísť dnu lebo sú mimo pracovnej doby. Pri styku, ktorý sa mal uskutočniť dňa 25.08.2017 je z videozáznamu zrejmé, ako maloletá B. hovorí svedkovi, aby ju zachránil. Svedok opísal aj výkon rozhodnutia za účasti sudkyne, kedy obžalovaná tiež vyšla von pred dom a povedala sudkyňi a prítomným, že maloletá B. nechce ísť k otcovi a že je chorá a následne sudkyňa a všetci zúčastnení išli do domu preveriť situáciu. Keď oslovili maloletú, tá povedala, že k poškodenému nepôjde a nepomohlo, ani keď jej ukázali hračku. Na to sudkyňa išla vonku a doniesla veľkú bábiku, s ktorou sa maloletá začala hrať a potom sudkyňa navrhla, aby sa za bábiku išli poďakovať poškodenému. Vtedy maloletá na naliehanie sudkyne išla a vtedy sa s poškodeným stretli. Potom na požiadanie sudkyne obžalovaná umožnila vstup do domu poškodenému a potom sa hrali. Prítomná bola aj kolízna opatrovníčka, ktorá mala podľa svedka posúdiť,

či dieťa chce alebo nechce ísť k otcovi. Táto bola aj preverovať bytové podmienky, ktoré boli vyhovujúce. S poškodeným komunikoval len vtedy, ak ho o to požiadala obžalovaná ako jeho dcéra a nikdy styku nebránil. Poškodený sa podľa neho nesprával k obžalovanej slušne, na čo ho upozornil. Keď vedeli, že maloletá ťažko znáša stretnutia s poškodeným, večer jej povedali, že poškodený príde a na druhý deň jej to povedali, až keď poškodený prišiel. Obžalovaná svojej dcére hovorila, že príde jej otec, že jej kúpi hračky, že pôjdu na výlet a že jej ukáže zvieratká. Poškodený musel podľa svedka urobiť maloletej niečo strašné, lebo sa ho bála a tú reakciu si nevie vysvetliť. Maloletá, keď videla poškodeného, dostala panický strach, bola nervózna, kričala, že ona nikam nejde a plakala.

Tento svedok na výsluchu prípravnom konaní konanom dňa 06.12.2018 zotrval na svojej predchádzajúcej výpovedi a svoju výpoveď doplnil tak, že pri stretnutí dňa 16.06.2017 a 18.06.2017 prišiel poškodený pre obžalovanú a ich dcéru s tým, že obžalovaná po jeho príchode vyšla von k jeho autu a tam mu povedala, že maloletá sa s ním odmieta stretnúť z dôvodov, ktoré uviedol pri svojom predchádzajúcom výsluchu. Potom prišla obžalovaná dnu do domu a povedala, že poškodený toto neakceptuje a nevie, čo má robiť. Nakoľko maloletá styk odmietala, on išiel vonku k poškodenému, kde tam v tom čase boli dve ženy, o ktorých mu obžalovaná povedala, že sú to kolízne opatrovníčky. On povedal poškodenému, či nevie akceptovať to, že s ním maloletá nechce ísť a keby ju nútili, tak to maloletej poškodí. Na to oslovil tú staršiu z kolíznych opatrovníčok, aby sa išla pozrieť dovnútra a videla, ako sa maloletá správa, na čo mu povedala, že tam nie je preto, aby zisťovala, ako sa maloletá má a aké má pocity ale je tam na to, aby dozrela na priebeh styku. Potom im povedal, že ich debata sa skončila, že budú zbytočne čakať a že im maloletú B. nasilu nedá.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul ako svedkyňu I. D., susedu a kamarátku obžalovanej, ktorá vypovedala, že raz počula maloletú B., ako kričí a cez okno videla, ako uteká od poškodeného a nechce ísť k nemu. Ale to bolo podľa nej už dávno. Na bližšie okolnosti si už nepamätala a už nevie, či utekala do domu alebo na záhradu. V tom čase bolo teplo a mohlo to byť tri alebo štyri roky dozadu. Nevie, čo sa dialo potom, lebo odišla od okna. Videla poškodeného, ako chodí k domu obžalovanej ale nie vždy videli aj maloletú. Ona má tiež rovnako starú dcéru ako je B. a tak sa dievčatá spolu hrávali. Všimla si zmeny v správaní maloletej B., ktorá bola odmietavá a nepustila si k sebe ľudí, čo je zvláštne, pretože predtým ju poznala ako živé a energické dieťa. Tá zmena bola podľa svedkyne rýchla a nevie uviesť presné časové obdobie, kedy k nej došlo. Registrovala nejakých ľudí, ktorí sa pokúšali dostať do domu obžalovanej, ale nič bližšie nevie. Obžalovanú pozná osem rokov a majú domy zhruba oproti sebe cez ulicu. S obžalovanou sa stretávala často a ich deti boli kamarátky. Zbežne vedela o probléme, ktorý obžalovaná riešila. Obžalovanú hodnotí ako super osobu a výbornú matku. Sú kamarátky a nemali medzi sebou žiadne konflikty. Riešili však bežné veci, čo sa týka detí a obžalovaná jej spomínala niečo o jej záležitostiach ale bližšie to nerozvádzali. Poškodený v tom čase s nimi nebýval a len ho registrovala, ako chodil pre dcéru. Väčšinou na ňu čakal pri aute na ulici. Poškodený volal svoju dcéru k sebe, ktorá k nemu prišla. Všimla si, že vždy, keď poškodený prišiel za dcérou, mal v ruke hračku. Za jej prítomnosti maloletá o otcovi nerozprávala. Nevidela, aby obžalovaná s poškodeným a ich dcérou išli spolu na prechádzku. Medzi nimi však bola komunikácia pri preberaní dieťaťa. Nevie, že by pred dom obžalovanej prichádzala polícia. Obžalovaná sa jej v roku 2017 zdôverila, že má podozrenie, že maloletej poškodený fyzicky aj psychicky ubližuje ale nič konkrétne nepovedala a ani to, ako to bolo riešené.

Súd tiež prečítal obsah výpovede svedkyne A. C. K. zachytenej v zápisnici o výsluchu tejto svedkyne z prípravného konania zo dňa 25.01.2019, kde táto svedkyňa uviedla, že pracuje ako psychologička na referáte poradensko psychologických služieb Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov. V rámci jej odbornej agendy jej bola pridelená žiadosť z Okresného súdu Prešov, aby vykonala odborné psychologické poradenstvo s obžalovanou a poškodeným. Oboch si teda predvolala na stretnutie dňa 25.08.2017, ktorého účelom bolo oboznámenie sa oboch rodičov o požiadavke súdu na zlepšenie komunikácie a takisto o zlepšenie prístupu oboch zúčastnených sledujúc najlepší záujem dieťaťa a rešpektujúc rodičovské práva oboch rodičov. Pred ňou sa obaja rodičia dokázali konštruktívne dohodnúť na uplatňovaní rodičovských práv a stretávaní sa poškodeného a maloletou dcérou. Jej záverom bola správa, ktorú zaslala na Okresný súd Prešov. Ona sa nikdy nezúčastnila na styku poškodeného s dcérou a ani nebola s dieťaťom v styku, keďže výchovné opatrenie bolo určené obom rodičom. Hlavný problém bol podľa nej neschopnosť oboch rodičov dieťaťa konštruktívne komunikovať. Nevedela sa vyjadriť k vhodnosti styku poškodeného s dcérou. Na stretnutí obaja zúčastnení spolupracovali. Nevie uviesť, aké konkrétne návrhy boli dané a ani či sa na niečom dohodli

alebo či takú dohodu dodržiavali. Nespomína si, či od obžalovanej mala spätnú väzbu ohľadom styku dieťaťa s poškodeným.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul svedkyňu D. A. K., ktorá ako detský psychológ v roku 2016 vyšetrovala maloletú B. H., ktorá k nej bola odoslaná detským lekárom s tým, že v rodine sú určité problémy v súvislosti s riešením ďalšej starostlivosti o dieťa. V tom čase malo dieťa necelé 2 roky a bola tam úvaha o striedavej starostlivosti. Ona osobne nebola pri vyšetrení, ale vyšetroval ju kolega A. M. s tým, že v tom čase reagovala maloletá na jeho osobu úplne prirodzene bez akýchkoľvek zábran, komunikovala s ním a nebol problém s vyšetrením vzhľadom na to, že sa jednalo o muža. V podstate vtedy u maloletej zaznamenali prítomnosť miernej symptomatológie z okruhu neuróz, ale toto nepovažovali za špecifické, nakoľko neurózami v dnešnej dobe trpí pomaly každý, vrátane malých detí. Striedavú starostlivosť považovali za vhodnú od troch rokov dieťaťa a obžalovanej navrhovali stretnutie s poškodeným a hľadanie optimálneho riešenia na prospech u dieťaťa. Ďalšie stretnutie sa nerealizovalo a až spätne sa dozvedeli, že boli v rodine problémy. Vo februári 2017 ich kontaktovala obžalovaná s tým, že potrebuje urgentne dieťa vyšetriť, pretože si všimla dosť závažné zmeny v jeho správaní. Dieťa prišlo na vyšetrenie v sprievode obžalovanej a vychádzali z anamnézy, ktorú im podala obžalovaná, ktorá podpisovala súhlas s tým, že poskytne údaje pravdivé a vierohodné. U takýchto malých detí, ako bola B. H. je veľmi obmedzený výber možných diagnostických metód a dieťa nie je schopné vypovedať o sebe v zmysle minulosti pretože dieťa žije prezentizmom. Preto musia brať do úvahy anamnézu, ktorú im podá rodič a nemôžu a priori pristupovať k rodičom z pozície, že im klamú. Musia pracovať s tým materiálom, ktorý majú k dispozícii a nemajú možnosť nejakým spôsobom overovať pravdivosť alebo nepravdivosť toho, čo im rodič povie, pretože je to zodpovednosť rodiča. Obžalovaná vtedy uvádzala výrazné zmeny v správaní dieťaťa, to znamená, že dieťa, ktoré bolo predtým bezprostredné, uvoľnené a radostné, sa začalo správať utiahnuto, bolo plačlivé, nervózne, nekľudné, prejavovalo zvýšenú separačnú úzkosť, ktorá bola neprimeraná, kedy neustále potrebovala byť vo fyzickom kontakte s matkou, byť pri nej a uisťovať sa, že matka je pri nej. V noci sa začalo nanovo pomočovať. Obžalovaná si všimla určité prejavy, ktoré síce nie sú cudzie detskému veku, napríklad onaniu a masturbácii ale v jej prípade boli zvlášť intenzívne, kedy to maloletá robila priamo pred matkou, nereagovala na to, že obžalovaná ju usmerňuje, aby to prestala robiť, dokonca nabádala obžalovanú, aby jej tam priložila prst, aby to ovoniavala a celkovo bola v takej euforickej – povznesenej nálade, keď to robila. Okrem toho sa na ambulancii vtedy správala inak, ako pri prvom vyšetrení, kedy bola menej spontánna, menej komunikatívna, zarazená, držala sa pri obžalovanej a nechcela sa nechať vyšetriť samostatne bez prítomnosti obžalovanej. Istý čas vydržala vo vedľajšej miestnosti s kolegom, kde sa hrala s bábikou, ktorú vyzliekla a sústredene sa dívala do rozkroku bábiky. Je tú úplne netypická manipulácia s hračkou v tomto veku a svedkyňa poukázala na to, že dieťa malo určitú skúsenosť samo so sebou v tejto oblasti. Toto vyšetrenie zhrnuli s tým, že sa u dieťaťa objavili prejavy možného sexuálneho zneužitia. V ďalšom období, po ktorom boli v kontakte s obžalovanou formou emailovej komunikácie, sa obžalovaná pýtala na rôzne okolnosti, ktoré sa týkajú správania dieťaťa, ktorým nerozumela, pretože v správaní týchto detí je veľa prejavov, ktoré sú rozporuplné, ambivalentné a niekedy nepochopiteľné. Obžalovaná potom podala trestné oznámenie na poškodeného, kedy sa stíhanie viedlo v C. A., kde poslala určitý výpis z toho vyšetrenia vyšetrovateľovi. Poškodený ju potom často kontaktoval v priebehu dvoch mesiacov, kde uvažoval nad podaním trestného oznámenia na jej osobu ako aj podnetu na príslušné orgány. V podaniach poškodený argumentoval tým, že ho nikdy nevidela, nevyšetrila a nepozná ho. Ďalšie vyšetrenie maloletej B. realizovali v júli 2017, kedy v tom čase už nebola v kontakte s poškodeným, pretože v tom čase bol styk pozastavený, pretože ona navrhovala, aby došlo k pozastaveniu styku do skončenia vyšetrovania. Vtedy zaznamenali výrazné zlepšenie celkového stavu dieťaťa, menej príznakov resp. symptómov neurotických prejavov, celkovú zlepšenú adaptabilitu, spoluprácu pri vyšetrení a aj správanie dieťaťa bolo uvoľnenejšie, pokojnejšie a zlepšil sa aj spánok a pomočovanie. V e-maili adresovanom poškodenému mu vysvetlila, čo znamená anamnéza a prečo vychádzali z anamnestických údajov a poukazovala na to, že obžalovaná bola podrobená súdnoznaleckému vyšetreniu v zmysle vierohodnosti. Ak obžalovaná u nich nevypovedala pravdivo, je to na jej zodpovednosti. Poškodený najskôr s ňou komunikoval nepriateľsky, neskôr zmierlivejšie a podstata jeho návštevy sa vyznačovala tým, že spochybňoval dôveryhodnosť obžalovanej. V tom čase však nemala pochybnosti o dôveryhodnosti obžalovanej, pretože to, čo uvádzala, korešpondovalo s tým, čo videli na ambulancii. Na ambulancii všeobecne deti produkujú oveľa menej prejavov, ktoré produkujú v prirodzenom prostredí, ale napriek tomu zaznamenali prejav netypickej hry s bábikou a potom to celkové zmenené správanie oproti predchádzajúcemu obdobiu. Videla viacero videozáznamov, vrátane situácie s onanovaním, ktoré poškodený pripísal gynekologickému vyšetreniu, hoci erotizované hry

s bábikou v kúpeľni maloletá predvádza ešte pred gynekológiou. V prirodzených situáciách dochádza častejšie k prejavovaniu rôznych nápaditostí než v ambulancii, kde je dieťa dve hodiny, kedy doma je celý deň. Preto ak tie prejavy nezachytia v ambulancii, musia sa spoliehať na to, čo je zachytené na videách a čo im povie matka. Poškodený jej tiež poslal videá, kde je s ním maloletá šťastná, radostná a veselá, ale toto je to zradné čo sa týka obetí sexuálneho zneužívania všeobecne, pretože je to tzv. kontraintuitívne správanie, kedy sa obeť správa inak, ako sa očakáva, pretože sa očakáva, keď obeť zažila niečo, čo ju traumatizovalo alebo poškodilo, že bude takúto osobu automaticky odmietajú, teda sa môže z prítomnosti agresora tešiť. Poškodený bol navyše podľa nej dokonalý zabávač. Nie je podľa nej možné, aby matka naučila dieťa v tomto veku onanovať. Potom s obžalovanou komunikovala ohľadom rôznych súdnych konaní. Podľa svedkyne sa obžalovaná snažila dieťa na styk pripraviť ale tá príprava bola málokedy úspešná, aby sa dieťa na otca tešilo. Obžalovaná to vnímala, akoby dieťaťu ubližovala. Nevie, kedy boli videá, ktoré videla, vyhotovené a ani nevie, koľko predtým obžalovaná dieťa na styk pripravovala. Potvrdila, že kontakt na poškodeného v čase vyšetrenia nemala a obžalovaná im ho neposkytla. Poškodený ju kontaktoval až po vyšetrení vo februári 2017 a osobne navštívil v novembri 2017. Vyšetrenie vo februári 2017 bolo urgentné na žiadosť obžalovanej, kedy telefonicky popisovala, že dieťa malo byť sexuálne zneužitý. Uvádzala začervenané genitálie, ktoré by už pri odplienkovanom dieťati nemali byť. Pred svojou výpoveďou prezrela celú svoju dokumentáciu a s obžalovanou komunikovala pred pojednávaním iba ohľadom čoho sa má týkať jej výpoveď. V tom čase mala pocit, že maloletá B. vykazovala symptómy možného sexuálneho zneužívania, ale to, či to tak bolo, nie je jej úlohou. Svoj záver formulovala iba vo sfére podozrenia. Poukázala na odbornú literatúru, že osobnosť páchatel'a sexuálneho zneužívania je navonok harmonická a pôsobiacia bezúhonným dojmom. Po vyšetrení v júli 2016 sa obžalovaná mala objednať o tri mesiace, čo ale neurobila a na vyšetrenie prišla urgentne až vo februári 2017. Správa zo dňa 13.03.2017 nie je korekciou jej pôvodnej správy ale len vysvetlenie jej správy zo dňa 09.02.2017 poškodenému. Jedná sa o e-mail s jej pečiatkou ale nie o odbornú správu z vyšetrenia. O pozadí rodinných vzťahov obžalovanej, ktoré v tom čase neskúmala sa dozvedela od poškodeného neskôr. V roku 2016 pri vyšetrení bolo u maloletej všetko v poriadku a podľa svedkyne je dôležité, že obžalovaná po vyšetrení vo februári 2017 spolupracovala dobre. Je podľa nej bežnou praxou, keď je podozrenie na sexuálne zneužívanie, aby do potvrdenia alebo vyvrátenia podozrivý nebol v kontakte s dieťaťom. Kontakt podozrivého s dieťaťom a matkou zároveň je rizikový pre konflikty s partnerov. V tomto prípade aj v minulosti spoločne chodievali na výlety a preto svedkyňa videla riešenie v kontakte poškodeného s dcérou za prítomnosti obžalovanej. Obžalovaná jej popísala, že dieťa plače a bojí sa poškodeného, keď tento príde na styk s ňou. Myslí si, že styk poškodeného s dcérou za prítomnosti obžalovanej realizovaný nebol a ani ju o to obžalovaná nežiadala. Ďalšie vyšetrenie od februára 2017 realizovala u maloletej v júli 2017. Medzitým boli konzultácie s oboma rodičmi. Po septembri 2017 už vyšetrenie maloletej realizované nebolo. Má vedomosť aj o civilných konaniach ale v žiadnom z nich vypočutá nebola. S obžalovanou konzultovala správanie sa maloletej ako aj nástup do materskej školy a problémy s tým spojené. Podľa nej je to protichodná situácia pre matky, pokiaľ dieťa odmietalo styk, plakalo, vzpieralo sa, pretože dieťa to pociťuje tak, že matka mu neposkytuje ochranu, lebo matka robí to, čo dieťa nechce a dieťa k nej môže stratiť dôveru. Náhodné stretnutia môžu priniesť dieťaťu pozitívnu ale aj negatívnu reakciu. Poškodený javil záujem o dieťa a chcel sa s ním stretávať. Enormná animácia zo strany poškodeného svedčí podľa svedkyne o tom, že základný postoj dieťaťa je odmietavý, ale podľahne tomu, čo vidí a vníma tu a teraz a keďže poškodený prinášal zaujímavé hračky a atraktívne predmety a karaván mal vybavený tak, že sa dieťa mohlo hrať a on sa hral s ním, tak to dieťa sa dostalo do priaznivého psychického stavu a dokázalo prejavovať radosť a uspokojenie. Ale rozhodne to nebolo tak, že keď poškodený prišiel, maloletá utekala k nemu bez toho, aby jej dával hračky. K zhoršeniu psychického stavu maloletej po styku dochádzalo z dôvodu ukončenia animácie a návratu do reality. To zhoršenie sa pod vplyvom rodinného prostredia neskôr skompenzovalo, čo je fenoménom u rozdelených rodín. Účelom správy zo dňa 13.3.2017 bolo objasnenie toho, k čomu mal poškodený výhrady a objasňovala svoje postupy s určitou korekciou čo sa týka vierohodnosti obžalovanej. Uviedla, že tam mohli byť iné vplyvy, ktoré neboli náležite preskúmané. Zdôraznila, že pracujú s dôverou, čo je základ ich práce a ak sa im poskytnú nesprávne informácie alebo podané informácie účelovo, tak je možné vyvodit' nesprávne závery. Nevie, tam bola neskôr daná striedavá starostlivosť. Od obžalovanej vie, že sa maloletej B. teraz darí dobre a je v kontakte s poškodeným. V správe v júli 2017 konštatovali, že stav maloletej bol zlepšený skrz elimináciu možných nevhodných vplyvov a predpokladali, že ak by sa tieto vplyvy opäť aktivovali aj za prítomnosti matky, čo by sa mohlo stať, tak preto by tento kontakt nedoporučovali ani za prítomnosti inej osoby, aby udržali zlepšený stav až do ukončenia vyšetrovania. Vie, že došlo k obnoveniu styku poškodeného s maloletou ale nevie, kedy a za akých okolností. Vie, že bol výkon rozhodnutia za prítomnosti sudkyne ale nevie, či videla aj video. Raz tam asistovala aj polícia

a maloletá B. sa bála, že ju polícia zoberie. Pokiaľ by bol styk v prítomnosti obžalovanej, tak príprava nemusí byť siahodlhá, dieťa to môže prijať ale nemusí. Dieťa vníma komunikáciu dospelých a ako sa k sebe správajú. Pokiaľ navodia takú príjemnú atmosféru, môže sa spoľahnúť, že nič nehrozí a tak môže to stretnutie byť priaznivé. Tak to potom funguje dlhodobjšie, kým sa dieťa na túto situáciu neadaptuje ale záleží na veku. V prípade styku dieťaťa s poškodeným osamote je to komplikovanejšie lebo dieťa sa cíti viac zneistené, keď má byť samé s otcom. Obžalovaná má prezentovať príjemný program, ktorý ich očakáva, má poukazovať na to, že dieťa príde naspäť a budú zase spolu a že pôjdu na pekné miesta, bude spokojná a bude sa im to páčiť, čo aj v tomto prípade bývalo, pretože dieťa malo príjemné zážitky. Videá zachytávali moment, kedy poškodený tam už bol a dieťa už bolo v zlom emočnom rozpoložení aj s obžalovanou. Obžalovaná sa snaží ale akoby išla sama proti sebe, keď dieťa plače. Keď sa otvorili dvere, dieťa poškodeného akceptovalo. Určite tam bola aj príprava obžalovanej. Náhodné stretnutie by neodporučila. Manipuláciu dieťaťa považuje svedkyňa za neetickú.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul aj znalkyňu A. C. C., ktorá ako znalkyňa z odboru Psychológia, odvetvie Klinická psychológia detí, Klinická psychológia dospelých vypracovala písomný znalecký posudok č. 21/2017 a ktorá na hlavnom pojednávaní vypovedala, že v čase vyšetrenia bola maloletá B. 2,5 ročného dieťaťom, kedy pri vyšetrení nenašla žiadne výraznejšie odchýlky od jeho psychomotorického vývinu. Za najzávažnejšie v optike účelu vyšetrenia boli práve anamnestické údaje obžalovanej ako matky o sexualizovaných a inak neprimeraných prejavoch dieťaťa v domácom prostredí. Tieto prejavy, berúc do úvahy, čo hovorila obžalovaná, nie sú typické pre deti vo veku 2,5 roka, konkrétne najmä výskyt sexualizovaného správania. Samotným vyšetrením znalkyňa nezistila indikátory sexuálneho zneužívania dieťaťa. Tento záver je vzhľadom k tomu, že išlo o tak malé dieťa a možné zdroje informácií o dieťati čerpana z údajov poskytnutých obžalovanou a preto vo svojej odpovedi v znaleckom posudku odporúčala overenie vierohodnosti týchto údajov iným znalcom. Ďalšie otázky sa týkali všeobecných otázok, či je typické, aby dieťa prechovávalo, napríklad ambivalentnú väzbu k poškodenému s ohľadom na fotografie, kde sa usmieva v prítomnosti poškodeného, čo ale nevytlúčila a uviedla výskumy, ktoré uvádzajú typický variant tej citovej väzby. Pri vyšetrení maloletej bol urobený rozhovor s obžalovanou anamnestického charakteru, kde sa znalkyňa pýtala na kompletný vývin dieťaťa, priebeh tehotenstva a na konkrétne dôvody, ktoré ju znepokojujú a vedú k tomu, že by zadávala vypracovať znalecké vyšetrenie. Taktiež vychádzala z údajov zo zdravotnej dokumentácie, správy od A. N., správy od D. K. a tiež z videozáznamy maloletej poskytnuté jej obžalovanou, ktoré boli pre ňu najviac znepokojujúce a podozrivé. Maloletú B. vyšetrovala trikrát a to dňa 3.3.2017, 16.3.2017 a 21.3.2017 a celý priebeh vyšetrenia je popísaný na stranách 7 až 11 znaleckého posudku. Pri závere o možnom sexuálnom zneužívaní vo všeobecnosti záleží od veku, ale pri tak malom dieťati, akým je maloletá B. sú to prioritne anamnestické údaje. Dieťa v tom čase nenavštevovalo predškolské zariadenie a teda nebolo možné vyžiadať správu od učiteliek. Primárny zdroj u takto malých detí je opatrovník, matka, rodič, ktorý s dieťaťom prichádza do kontaktu. Následne už nebola v kontakte s obžalovanou. Nemá ani vedomosť o znaleckom posudku ohľadom vierohodnosti obžalovanej. Pokiaľ si spomína, poškodený ju po vypracovaní znaleckého posudku telefonicky kontaktoval iba raz, kedy jej hovoril, že doručí nejakú nahrávku ale už si nepamätá, či k tomu aj došlo. Údaje poskytnuté obžalovanou v rámci znaleckého skúmania na daný účel považuje za smerodajné a dostatočné na vypracovanie relevantného odborného znaleckého posudku. Nepamätá si, či mala v nadväznosti na závery znaleckého posudku nejaké odporúčania pre obžalovanú. Nesnažila sa získať anamnestické údaje prostredníctvom poškodeného cez telefón a vychádzala z údajov obžalovanej. Ako uviedla, nevyšetrovala obžalovanú, ale sa s obžalovanou rozprávala len v súvislosti s vývinom maloletej a keďže maloletá bola primárne v starostlivosti matky, najlepší zdroj informácií je práve matka. Ona obžalovanú poučila, že je povinná uviesť všetky údaje, ktoré súvisia s maloletou pravdivou a nad rámec toho odporučila v záveroch posudku overiť vierohodnosť výrokov obžalovanej. Toto je štandardný postup aby sa niekto iný vyjadril aj vo vzťahu k tomu, pretože to bol súkromný znalecký posudok a nebola v postavení, že môže predvolať poškodeného. Jej úlohou nebolo primárne rozporovať údaje poskytnuté obžalovanou a obžalovaná bola ako zadávateľ povinná dať jej pravdivé údaje. Závery sa teda viažu k tým údajom, ktoré jej boli poskytnuté obžalovanou. Nespomína si, či od obžalovanej žiadala kontaktné údaje na poškodeného, aby aj tento, ako druhý rodič mohol uviesť anamnestické údaje, o ktorých mal vedomosť. Nevedela uviesť, či poškodený o vyšetrení maloletej vedel s tým, že ona pracuje s informáciami, ktoré jej rodič uvedie a tak je to na každom jednom vyšetrení. Nie je primárne jej úlohou overovať vierohodnosť informácií. Potvrdila, že videla videozáznamy predložené jej obžalovanou, na ktorých bolo zachytené sexualizované správanie dieťaťa, ktoré znalkyňa popísala tak, že maloletá sa obnažená nejakým bláznivým spôsobom vytŕčala, kedy ju obžalovaná výchovne usmerňovala, že sa to nepatrí, potom je tam videonahrávka,

kde je nahraté ako B. onanuje, pokúša si vkladať rôzne predmety do nohavičiek a pritom hovorí, že je škaredá, že je strašidlo. Tieto nahrávky, ktoré videla, zohľadnila a premietla v znaleckom posudku. Z hľadiska hodnotenia tohto sexualizovaného správania dieťaťa vo veku 2,5 roka znalkyňa uviedla, že bez vonkajšieho psychopatologického stimulu je neprirodené. Vonkajší psychopatologický stimul je, keby dieťa zneužitá bolo, teda nejaký jasný údaj, ktoré im to sexualizované správanie vysvetlí. Ona vzhľadom na všetky údaje, ktoré jej boli poskytnuté, mohla povedať, že toto je na 2,5 ročné dieťa neprimerané, ale vyvarovala sa tomu, aby použila záver, že dieťa bolo alebo nebolo sexuálne zneužitá a pracovala s klinickým obrazom maloletej a porovnávala ho s klinickým obrazom sexuálne zneužitých detí uvádzaných v odbornej literatúre a ten prienik je uvádzaný v znaleckom posudku. V závere zdôraznila, že ten prienik je formulovaný na základe anamnestických údajov a ide o prienik údajov, ktoré hovorí matka a ktoré uvádza odborná literatúra ako sa prejavujú sexuálne zneužitá deti. Podľa znalkyne tam boli nejaké prieniky ale boli len v súvislosti s tým, čo uvádzala obžalovaná. Ona svojím objektívnym vyšetrením nenašla žiadne preukazné znaky, ale zdôraznila, že tie znaky sa nemusia prejavovať v cudzom prostredí na vyšetrení. Takisto v znaleckom posudku uvádzala údaje z odbornej literatúry, že takmer 40% detí sú bezpríznakové pokiaľ boli sexuálne zneužitá. Tie závery boli také, že sú tam nejaké indikátory, ale keďže sa opierajú iba o anamnestické údaje obžalovanej, je logickým záverom overiť vierohodnosť údajov poskytnutých obžalovanou, čo odmietla, pretože by potvrdzovala svoje vlastné závery a obžalovanej odporučila, aby to urobil niekto nezávislý a to kombinácia psychológ a psychiater, ale nevie, či k tomu došlo. Obžalovaná jej poskytla údaje o svojom dieťati a celom jeho vývine, o rodinnej situácii, o prejavoch, ktoré ju znepokojujú a sú podkladom znaleckého vyšetrenia, informácie o zdravotnom stave, lekárske správy a nahrávky z domáceho prostredia. Vo všeobecnosti sa môže stať, že si dieťa chytá genitálie, lebo ho svrbia, ale je podľa znalkyne menej pravdepodobné, že by to v tom čase malo hrovú nadstavbu. V tom čase by sa dotýkalo genitálií a bolo by vyrušené diskomfortom. Zo psychologického hľadiska by mohlo byť rozrušené, plačlivé ale je menej pravdepodobné, že by to malo hrovú nadstavbu, že sa hrá na havka a že sa smeje. Potvrdila, že v čase spracovania znaleckého posudku jej obžalovaná predložila lekárske správy, z ktorých vyplývalo, že maloletá B. mala zdravotné problémy v súvislosti s oblasťou pohlavných orgánov a to správu gynekológa N. G., kde bola zistená prítomnosť baktérií a rovnako bol prítomný bakteriálny nález aj pri vyšetrení moču, kde jej obžalovaná predložila aj správu z nefrológie, kde bol záver, že sa nejednalo o infekciu močových ciest. Vzhľadom k veku a celkovému rozvoju myslenia maloletej B. je podľa znalkyne nepravdepodobné, že by sa také sexualizované správanie mohla naučiť. Čo je pravdepodobnejšie, tak to sú generalizácie typu „oko je dobrý“, „oko je zlý“ ale držať a opakovať nejaký scenár kauzálne sexualizovaného správania 2,5 ročné dieťa nie je schopné.

Súd tiež na hlavnom pojednávaní oboznámil obsah písomného znaleckého posudku č. 21/2017, ktorý na základe žiadosti obžalovanej vypracovala znalkyňa A. C. C. a ktorá o jeho obsahu podrobne vypovedala na hlavnom pojednávaní.

Zo znaleckého posudku č. 25/2017 vypracovaného znalkyňou z odboru Psychológia, odvetvie Klinická psychológia dospelých D. O. G., ktorého zadávateľom bola obžalovaná vyplýva, že u obžalovanej nebol zistený žiaden patologický stav a teda obžalovaná je schopná správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať prežitú udalosť. V rozhovore, pozorovaní a ani v psychodiagnostických metódach nebola u obžalovanej zistená snaha skresľovať skutočnosti vo svoj prospech a ani tendencia javiť sa v lepšom svetle, prípadne odpovedať sociálne žiaducim smerom. Osobnosť obžalovanej možno vo všeobecnosti považovať za vierohodnú. U obžalovanej sa jedná o priemerne diferencovanú osobnosť, extravertovanú, neurovegetatívne stabilnú, u ktorej nebola preukázaná prítomnosť závažnej duševnej poruchy v zmysle psychózy. Obžalovaná sa javí ako plne integrovaná a zdravá.

Zo znaleckého posudku č. 25/2017 vypracovaného znalkyňou z odboru Psychológia, odvetvie Klinická psychológia detí, Klinická psychológia dospelých D. P. G. vyplýva, že maloletá B. má pozitívny a intenzívny vzťah k obžalovanej ako svojej matke, ktorá jej zabezpečuje pocity bezpečia a opory. Vzťah k poškodenému ako k jej otcovi je ambivalentný, čo je pravdepodobne zvýraznené dlhou prestávkou v kontaktovaní. V interakcii však nepozoruje negatívne známky a zjavné prejavy strachu z poškodeného. Maloletá sa dostáva do konfliktných situácií a protichodných väzieb, kedy má na jednej strane túžbu milovať oboch rodičov a na druhej strane v prípade ubližovania si rodičov navzájom má potrebu vyhovieť pririam svojim rodičov. Vzťah poškodeného a jeho dcéry má potenciál na rozvíjanie a prehľbovanie. Vzťah poškodeného k dcérou je veľmi emočne sytený a kladný a prežíva ho ako naplňujúci. Je motivovaný odovzdávať dcérou skúsenosti, vychovávať ju a plne sa prispôbiť

jej potrebám. Obžalovaná je integrovaná a normálne štruktúrovaná osobnosť bez známk psychickej poruchy či inej symptomatológie. Jej predpoklady vychovávať dieťa hodnotí znalkyňa ako kvalitné. Poškodený je aktívnou a zreou osobnosťou, ktorá koná rozvážne. Jeho emočná regulácia sa javí ako stabilná. Na základe výsledkov vyšetrenia znalkyňa konštatovala, že poškodený je integrovaná, normálne osobnostne a emocionálne komponovaná zdravá osobnosť bez známk psychickej poruchy či inej symptomatológie. Jeho predpoklady a spôsobilosť vychovávať maloleté dieťa z pohľadu psychologických kritérií hodnotí rovnako ako kvalitné. V čase vypracovania znaleckého posudku sa maloletá nachádzala na konci batoliaceho veku, kedy jej vzťah s poškodeným môže byť alternatívnym zdrojom istoty a stimulácie a môže profitovať z rozdielnosti vzťahov a získavať istotu na základe viacpočetnej väzby. Po výkonovej stránke je maloletá priemerná, motorický zručná a vo vývine neboli prítomné regresné prejavy popísané obžalovanou. Prítomná je naviazanosť na obžalovanú, ktorú v kontexte veku znalkyňa hodnotí ako adekvátnu. Súčasný psychický stav maloletej znalkyňa hodnotila ako primeraný veku a nezistila prejavy duševného ochorenia, psychických porúch, signifikantných odchýlok od normy alebo iných negatívnych prejavov. Vzťah a komunikácia rodičov maloletej sú toho času vážne narušené. Obžalovaná nie je motivovaná k spolupráci s poškodeným, nekomunikuje s nim ohľadom dcéry a nie je ochotná hľadať konsenzus. Poškodený deklaruje ochotu komunikovať, prijať usmernenie obžalovanej a odborníkov a prejavuje snahu uzatvárať dohody ohľadne výchovy v záujme maloletej B.. Poškodený pri výchove dcéry naplňa i vlastné potreby ale rešpektuje aj prirodzený denný režim maloletej a zvolené aktivity prispôsobuje vývinovým možnostiam a prániam maloletej. Poškodený je podľa znalkyne usmerniteľný. Vyšetrením znalkyňa nezistila konkrétne výrazne rozdielne postoje vo výchove maloletej. Obžalovaná prejavuje úzkostnejšie postoje vo výchove, ktoré môžu byť provokované udávanými ťažkosťami dcéry alebo existujúcou antipatiou voči poškodenému. Najvýraznejšia je nehoda ohľadne styku poškodeného s maloletou, kde obžalovaná nepripúšťa žiaden styk poškodeného s jej dcérou na základe presvedčenia zo sexuálneho zneužívania dcéry poškodeným. Naopak, poškodený vynakladá veľké úsilie na vytváranie podmienok pre čo najintenzívnejší styk s maloletou a trvá na ňom. Znalkyňa uviedla, že predpoklady striedavej starostlivosti aktuálne nie sú vhodné. V najlepšom záujme maloletej B. je obnoviť pravidelný kontakt s poškodeným a realizovať styk s oboma rodičmi, nakoľko k obom má vybudovaný citový vzťah a oboch rodičov pre svoj zdravý vývin potrebuje. Z primárnej väzby na obžalovanú sa bude maloletá stále viac uvoľňovať, čo je potrebné podporovať a zároveň tu vzniká priestor na intenzívnejší kontakt s poškodeným, ktorý môže výrazne obohacovať jej skúsenosť. Na základe vyšetrenia preto odporučila zveriť maloletú B. do starostlivosti obžalovanej a styk s poškodeným upraviť prechodne za prítomnosti obžalovanej alebo inej blízkej osoby po dobu troch mesiacov s prechodom k plnohodnotnému strávenému spoločnému času bez prítomnosti iných osôb.

Súd na hlavnom pojednávaní prečítal obsah trestného oznámenia, ktoré podal poškodený I. A. H. na obžalovanú, pričom dôvodom bolo nerešpektovanie súdneho rozhodnutia o úprave styku, kedy mu obžalovaná dlhodobo bráni v stretávaní sa s maloletou dcérou B.. Toto trestné oznámenie poškodený doplnil aj písomným podaním dňa 18.07.2017 s tým, že obžalovaná mu naďalej neumožňuje styk s maloletou, čím sa podľa neho dopúšťa trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona.

Súd tiež oboznámil obsah uznesenia Okresného súdu Prešov č.k. 30P 519/2015 – 478 zo dňa 20.03.2017, ktorým súd návrh obžalovanej na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a upravil styk poškodeného s maloletou B. každý párnny týždeň v roku za prítomnosti obžalovanej. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že obžalovaná navrhla zakázať styk poškodeného, ako otca s dieťaťom, pretože mala podozrenie na sexuálne zneužívanie. Súd sa v rozhodnutí zaoberal aj lekáorskými správami predloženými obžalovanou ako aj psychologickou správou D. K. a dospel k záveru, že poškodený prejavuje záujem o dieťa a pre zachovanie ich vzťahu je potrebné zabezpečiť ich vzájomný kontakt. Sexuálne zneužívanie zo strany poškodeného je v rovine podozrenia a otec je rodičovsky rovnako hodnotný ako matka a musí mu byť daný priestor, aby si mohol plniť rodičovskú rolu v plnej miere. Súd nezistil dôvod na zákaz styku dcéry s poškodeným a ponechal styk poškodeného s dcérou v rovnako rozsahu ale za prítomnosti obžalovanej, pretože upevňovanie vzťahu dcéry s otcom je podľa súdu v ich vlastnom záujme a prítomnosť obžalovanej ako matky nie je prekážkou ich stretávania. Zároveň bude prítomnosť matky zárukou toho, že bude pri styku zabezpečená ochrana záujmov dieťaťa.

Z výzvy Okresného súdu Prešov adresovanej obžalovanej dňa 05.05.2017 vyplýva, že súd konštatoval výrok vyššie uvedeného uznesenia a vyzval obžalovanú, aby toto súdne rozhodnutie rešpektovala

a podrobila sa súdному rozhodnutiu tak, že bude poškodenému umožňovať styk s maloletým dieťaťom v čase určenom v súdnom rozhodnutí.

Uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 27Em 1/2017 – 48 súd nariadil výkon uznesenia Okresného súdu Prešov č.k. 30P 519/2015 – 478 zo dňa 20.03.2017, ktorým bol upravený styk v tam uvedených časoch za prítomnosti obžalovanej ako matky. Súd tak vyhovel návrhu poškodeného, ktorý odôvodnil tým, že zo strany obžalovanej dochádza k opakovanému a bezdôvodnému neumožňovaniu styku s maloletou B., pričom stretnutia sa nerealizujú od novembra 2016 a dieťa otca nevidelo už dva mesiace. Súd poukázal na to, že aj keď obžalovaná má podozrenie na sexuálne zneužívanie zo strany poškodeného, ako otca, vykonateľným súdnym rozhodnutím je styk otca s dieťaťom upravený za prítomnosti matky a preto je povinnosťou obžalovanej dieťa na styk s poškodeným pripraviť a umožniť poškodenému styk, pri ktorom bude obžalovaná prítomná.

Poškodený I. A. H. predložil do spisu 27Em 1/2017 dňa 12.05.2017, 22.05.2017, 06.06.2017, 20.06.2017, 06.07.2017 a 18.07.2017 informácie o neuskutočnených riadnych stretnutiach s maloletou B. v dňoch 05.05 až 07.05.2017, v dňoch 19.05 až 21.05.2017, v dňoch 02.06. až 04.06.2017, v dňoch 16.06 až 18.06.2017, v dňoch 30.06 až 02.07.2017 a v dňoch 14.07 až 16.07.2017, pričom pripojil aj elektronickú komunikáciu s obžalovanou, kde sa domáha stretnutia s dcérou, kedy mu obžalovaná odpisuje, že nebude nútiť dcéru na stretnutie, pretože táto sa ho bojí a tiež aj videonahrávku zo dňa 16.06.2017. Tiež súd oboznámil žiadosť poškodeného adresovanú Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny D. o pomoc pri realizácii styku s maloletou, kde poškodený uviedol, že obžalovaná mu styk s maloletou neumožňuje a požiadal úrad o asistenciu pri styku. Poškodený tiež predložil úradný záznam spísaný príslušníkmi OO PZ Prešov – Juh dňa 16.06.2017, z ktorého vyplynulo, že na podklade oznámenia poškodeného sa dostavili na ulicu F. G. XX L. D., kde im poškodený oznámil, že jeho bývalá priateľka mu nechce odovzdať dieťa, hoci na základe právoplatného rozhodnutia súdu má mať s dieťaťom určený styk. Obžalovaná, ktorú hliadka vypočula, uviedla, že je pravda, že poškodený má mať styk s ich spoločnou dcérou ale dieťa plače a nechce ísť k poškodenému, kedy ona bude brať ohľad na dieťa a po poučení hliadkou odmietla vydať dieťa poškodenému. Poškodený e-mailom kontaktoval svedkyňu J., aby mu pomohla uskutočniť stretnutie s maloletou, ktorá mu odpovedala, že obžalovanú kontaktovala pred každým stretnutím, ale obžalovaná jej povedala, že maloletá sa nechce s poškodeným stretnúť a to ani prostredníctvom video hovoru, pričom obžalovanú upozornila na povinnosť dodržiavať uznesenia súdu ohľadom styku s dieťaťom.

Zo zápisnice z pojednávania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 27Em 1/2017 zo dňa 25.07.2017 vyplýva, že boli vypočutí poškodený a obžalovaná ako oprávnený otec a povinná matka, kde obaja vypovedali v podstate o okolnostiach styku zhodne ako v tomto trestnom konaní. Obžalovaná na tomto pojednávaní zdôraznila, že maloletú B. na styk pripravuje ale dcéra styk odmieta a je pre ňu ťažké nútiť dcéru k styku s poškodeným, ktorý ona odmieta. Súd apeloval na obžalovanú, aby dieťa pripravila na styk, že dieťaťu v styku s poškodeným nič nehrozí, nakoľko sa stretáva s rodičom a bude tam prítomná aj matka. Súd oboch upozornil, že ak obžalovaná ku styku nepristúpi, bude súd musieť realizovať výkon súdneho rozhodnutia. Pojednávanie bolo odročené za účelom zistenia, či došlo k uskutočneniu styku poškodeného s maloletou.

Z výmenného poukazu vystaveného A. J., všeobecným lekárom pre deti a dorast vyplýva, že maloletá B. H. je od 02.07.2017 chorá pre pozitívne výtery z hrdla a nosa, užíva antibiotiká a matka bude na OČR od 02.11. do 11.11.2017.

Zo záznamu spísaného pracovníčkou Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny D. A. J. a A. F. (neskôr priezviskom H.) vyplýva, že dňa 16.06.2017 v čase od 16.00 hod. boli na základe žiadosti poškodeného prítomné pri uskutočnení styku poškodeného s maloletou B.. Poškodený prišiel na stretnutie krátko po 16.00 hod., kedy už ony čakali blízko domu. Na bráničke sa nenachádzal zvonček a tak poškodený napísal SMS správu obžalovanej. Na to vyšiel otec obžalovanej, ktorý poškodenému zvýšeným hlasom oznámil, že dieťa poškodený nedostane a ani ju neuvidí. S krikom sa otec obžalovanej rozprával aj s nimi a dosť ich slovne napádal. Nabádal ich, aby išli do domu sa presvedčiť, že dieťa odmieta styk s otcom, čo obe odmietli, pretože tam neboli kvôli rozhovoru ale mali byť prítomné pri styku. Požiadali ho, aby poslal von obžalovanú s dieťaťom a upozornili ho, že nie je účastníkom konania. Napokon na ulicu vyšla von obžalovaná ale bez dieťaťa. Uviedla, že dieťa s poškodeným nepôjde a to ani v jej prítomnosti. Poškodenému obžalovaná opakovane zdôrazňovala, že poškodený dcéru neuvidí, pretože dcéra podľa

slov obžalovanej nechce ísť. Obžalovaná nedovolila, aby maloletá vyšla aspoň pred dvere, aby videli jej reakciu. Poškodený chcel, aby mu to dcéra povedala osobne, čo ale obžalovaná neumožnila. Znovu odmietli ponuku obžalovanej, aby sa o tom presvedčili. Obžalovanej uviedli, že sa snažili o návštevu dopoludnia ale nikto im neotváral dvere napriek ich uvedeniu, že boli v tom čase doma. Pred dom potom vyšiel otec obžalovanej s hlasným krikom, že poškodený maloletú neuvidí. Na to odišla obžalovaná a jej otec do domu. Poškodenému bolo poskytnuté sociálne poradenstvo a potom odišli.

Zo záznamu A. J. vyplýva, že dňa 08.09.2017 sa zúčastnila výkonu rozhodnutia súdu, ktoré vykonávala sudkyňa P. Q., vyššia súdna úradníka P. H. a kameraman. Do bydliska vstúpili na dovoľenie otca obžalovanej, ako majiteľa rodinného domu. Obžalovaná im oznámila, že dieťa je choré. Podľa vyjadrenia obžalovanej, dieťa celú noc nespalo a hnačkovoalo. Maloleté dieťa bolo veselé a s ružovými lícami. Nebolo na nej vidieť žiadne známky nevyspatia a choroby. Po rozhovore s maloletou zišli na prízemie rodinného domu, kde sudkyňa odovzdala dieťaťu hračky, ktoré doniesol poškodený. Maloletá sa im potešila a všetky rozbalila. Na opätovnú apeláciu sudkyne obžalovaná dovolila prísť poškodenému na chodbu, kde poškodený začal interakciu sa maloletou, prihovárал sa jej, na čo maloletá reagovala s úsmevom. Neskôr sa začala s obžalovaným hrať a rozprávať. Sudkyňa požiadala obžalovanú, aby sa poškodený išiel hrať s dieťaťom na poschodie rodinného domu do detskej izby. Obžalovaná po váhaní súhlasila. Sudkyňa napokon obžalovanej navrhla, aby dovolila poškodenému stráviť aspoň dve hodiny aj cez víkend, s čím obžalovaná s váhaním súhlasila. A. J. v zázname konštatovala, že v piatok dňa 08.09.2017 styk poškodeného s dieťaťom prebehol v pokojnej atmosfére, dieťa sa poškodeného nebálo, pekne a uvoľnene s ním komunikovala.

Dňa 28.07.2017 podal poškodený do zápisnice spísanej na OR PZ Prešov trestné oznámenie na obžalovanú, ktorého podstatou je neumožňovanie styku s maloletou B. a vyslovil podozrenie na spáchanie trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia. K podanému trestnému oznámeniu predložil rozhodnutia súdov upravujúce styk a opísal skutkový stav v podstate rovnako ako pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní v tejto trestnej veci. Tiež predložil aj informáciu zo dňa 15.08.2017 ohľadom neuskutočneného stretnutia s maloletou od dňa 11.08.2017 do 13.08.2017, kde uviedol komunikáciu s obžalovanou. Poškodený súdu tiež predložil videozáznamy zo stretnutí s maloletou, ktoré si nahral. Podobne do zápisnice spísanej dňa 11.11.2017 na OO PZ Prešov – Juh podal trestné oznámenie poškodený, kde opätovne uviedol skutočnosti týkajúce sa neumožnenia styku s maloletou dcérou, ktoré podľa neho zavinila obžalovaná.

Zo záznamu zo služby hliadky OO PZ Prešov – Juh zo dňa 11.08.2017 vyplýva, že o 16.16 hod. do 17.05 hod. hliadka vykonávala preverovanie na ulici F. L. D., kde p. H. oznámil, že jeho bývalá priateľka p. E. mu odmieta vydať dieťa, na ktoré má nárok v zmysle rozhodnutia súdu, ktoré tam uviedol a uviedol tiež, že to nie je po prvýkrát. B. E. uviedla, že dcéru B. na stretnutie s otcom pripravila, ale keď prišiel pán H., tak dcéra utiekla do domu a bála sa vyjsť von. Podľa slov menovanej dcéra nechce ísť s otcom. Hliadka maloletú nevidela, pretože bola vnútri rodinného domu. Oznamovateľ bol poučený o možnosti podania oznámenia na OO PZ.

Z lekárskej správy všeobecného lekára pre deti a dorast A. L. J. vo vzťahu k B. H. a jej zdravotnému stavu od 30.10.2017 do 20.11.2017 vyplýva, že dieťa bolo ošetrované dňa 30.10.2017 pre kašeľ, nachladnutie a zvýšené teploty, kedy boli urobené výtery z hrdla a nosa a boli ordinované lieky bez použitia antibiotík. Dňa 02.11.2017 prišlo dieťa na kontrolu, kedy bol stav zhoršený, výterom boli zistené v nose baktérie a boli ordinované antibiotiká. Tiež bola vystavená OČR pre matku od 02.11 do 11.11.2017. Kontrolné vyšetrenie bolo 07.11.2017, kde bola vystavená druhá dávka antibiotík, stav dieťaťa bol zlepšený, odkašliava a nesoplí, pri kontrolných výteroch dňa 20.11.2017 bol výsledok negatívny. Vzhľadom k tomu, že matka bola na OČR od 02.11. do 11.11.2017, kontakt s otcom v tom čase nebol vhodný, iba po vzájomnej dohode rodičov.

Súd tiež oboznámil obsah predloženej e-mailovej komunikácie medzi obžalovanou a poškodeným z novembra 2017, ktorá sa týka styku maloletej s poškodeným v kontexte jej zdravotného stavu vyplývajúceho z vyššie uvedeného lekárskeho potvrdenia. Súd tiež na hlavnom pojednávaní prečítal obsah elektronickej komunikácie medzi obžalovanou a poškodeným, ktorú predložil poškodený a ktorá sa týka starostlivosti o ich maloletú dcéru z obdobia od 29.01.2017 do 25.08.2017.

Z lekárskej správy detskej psychiatričky A. N., ktorú vypracovala po návšteve poškodeného vyplýva, že keďže v pôvodnej lekárskej správe boli údaje iba od obžalovanej, doplnila údaje od poškodeného, keďže obžalovanou bolo udávané podozrenie zo sexuálneho zneužívania, pričom anamnestické údaje predložené poškodeným sú protichodné, kedy je dieťa na fotkách šťastné a spokojné, pričom obžalovaná popisuje závažné neurotické príznaky. Odporučila urgentné doriešenie traumatizujúcej situácie a stretávanie dieťaťa s poškodeným za prítomnosti obžalovanej, resp. za prítomnosti inej osoby. Z lekárskej správy nefrologičky A. K. zo dňa 09.02.2017 a zo správy zo dňa 08.02.2017 vyplýva záver bez zistených chorobných nálezov.

Súd tiež oboznámil lekárske správy vypracované detskou psychiatričkou A. F. N. zo dňa 14.08.2017, dňa 28.04.2017 a zo dňa 07.02.2017, kde u maloletej zisťuje inú reakciu na stres a odporúča ukončiť traumatizáciu dieťaťa a viesť ho k tomu, aby samo chcelo mať kontakt s poškodeným, pričom podozrenie zo sexuálneho zneužívania je potrebné riešiť cestou polície.

Zo správy o psychologickom vyšetrení D. K. zo dňa 09.02.2017 vyplýva, že sú u maloletej B. prítomné poruchy správania, narušenej koncentrácie, nespôlupráce pri vyšetrení a konštatuje, že od júla 2016 doposiaľ bolo dieťa vystavené výrazným patologickým vplyvom /podozrenie zo sexuálneho zneužívania/, ktoré navodili vyššie uvedené zmeny v správaní. V tejto správe sa D. K. vyjadruje k priebehu vyšetrenia, anamnéze a správaní dieťaťa tak, ako to uviedla pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní.

Zo správy o psychologickom vyšetrení vypracovanou D. K. zo dňa 12.07.2017 vyplýva priebeh vyšetrenia a záver, že na základe anamnestických údajov a pozorovania najmä v rovine kontaktu, kooperácie a hrovej aktivity, ako aj porovnaním výskytu neurotickej symptomatológie prítomnej vo februári 2017 a v súčasnosti došlo k jej významnej redukcii ako aj ústupu a neprítomnosti sexualizovaného správania a teda konštatovala celkové zlepšenie psychického stavu dieťaťa, ktorý bol dosiahnutý predovšetkým elimináciou patologických exogénnych činiteľov súvisiacich s podozrením zo sexuálneho zneužívania. V súlade s týmto záverom neodporučila realizovať kontakt poškodeného s dieťaťom až do skočenia vyšetrovania a to ani v prítomnosti ďalšej osoby z dôvodu rizika reaktívacie traumy a opätovnému navodeniu sexualizovaného správania, ako aj možného vzostupu neurotickej symptomatológie.

Zo správy vypracovanej D. K., ktorú adresovala poškodenému vyplýva konštatácia toho, k akým záverom dospela pri vyšetrení maloletej B. s tým, že údaje poškodeného sú protichodné a opísala celý priebeh vyšetrenia maloletej s tým, že jej podozrenie na sexuálne zneužívanie maloletej je postavené na popise jej správania obžalovanou a uznala, že sa nemusí zakladať na pravdivých údajoch a zdôraznila, že sa jedná iba o podozrenie. Poukázala na neštandardnú hru s bábikou, ktorej ale nebola svedkom.

Súd tiež oboznámil e-mailovú komunikáciu z 27.07.2017 obžalovanej s D. K., v ktorej jej obžalovaná opisuje, ako maloletú B. motivuje sa stretnutie s poškodeným a D. K. jej oznamuje, že táto príprava stačí a viac sa už robiť nedá a radí jej, ako postupovať, keď príde poškodený na styk. Súd tiež oboznámil aj e-mailovú komunikáciu obžalovanej s A. C. zo dňa 07.08.2017, kde sa znalkyňa vyjadruje k najlepšej novej motivácii maloletej B. na styk s poškodeným.

Súd tiež oboznámil obsah lekárskej správy vypracovanej dňa 31.01.2017 psychiatrom A. O. A., ktorý na žiadosť obžalovanej vyšetřil jej duševný stav a nezistil u obžalovanej žiadne psychické ochorenie s tým, že u nie je indikovaná aktuálne žiadna psychiatrická alebo psychologická intervencia.

Súd pripojil a na hlavnom pojednávaní oboznámil podstatný obsah vyšetrovacieho spisu vedeného na ORP PZ Prešov pod ČVS: ORP-1193/1-VYS-PO-2018, z ktorého vyplýva, že poškodený I. A. H. prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal trestné oznámenie na obžalovanú B. E. a jej otca C. E. pre trestné činy ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona, krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 Trestného zákona a pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b), ods. 2, písm. a), b), c), d) Trestného zákona a to v súvislosti s ich výpoveďami v prípravnom konaní v prejednávanej trestnej veci. Uznesením vyšetrovateľa zo dňa 07.12.2018 bolo toto trestné oznámenie odmietnuté, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu podal oznamovateľ sťažnosť, ktorú prokurátorka uznesením zo dňa 13.02.2019 ako nedôvodnú odmietla.

Zo spisu vedeného na OR PZ Liptovský Mikuláš pod ČVS: ORP-113/1-VYS-LM-2017, ktorého podstatný obsah súd na hlavnom pojednávaní oboznámil vyplýva, že právna zástupkyňa obžalovanej podala trestné oznámenie na poškodeného a to z dôvodu podozrenia zo sexuálneho zneužívania jej dcéry B. H.. Znalkyňa z odboru Psychológia, odvetvie Klinická psychológia detí D. O. D. vypracovala písomný znalecký posudok, v ktorom dospela k záveru, že osobnosť maloletej B. H. je detská a vo vývine a bohatá fantázia vyplývajúca z jej veku vedie k vymýšľaniu. Vnímanie a následné reprodukovanie prežitých udalostí je znížené a je ťažko rozlíšiť, čo skutočne zažila a čo je produktom jej fantázie. Maloletá je ľahko ovplyvniteľná druhými osobami. Masturbovanie maloletej je vzhľadom na jej vek normálne a vyplýva z poznávania jej tela. Nepredpokladá, že by k tejto činnosti bola nútená niektorým z jej rodičov. Prikláňa sa k názoru, že manipulácia maloletej s genitáliami súvisela s prítomnosťou somatického ochorenia a neprijemnými pocitmi, ktoré s tým súviseli (svrbenie a pálenie). Na základe doložených videozáznamov, zvukových záznamom, výpovedí svedkov a znaleckých posudkov môže na základe výsledkov znaleckého skúmania s pravdepodobnosťou blížiacou sa istote konštatovať, že maloletá B. H. nebola sexuálne zneužitá. Uznesením vyšetrovateľa zo dňa 30.10.2017 bolo trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku začaté pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona pre skutok, že poškodený mal voči svojej maloletej dcére B. H. v presne nezistenom čase v dobe od 27.01.2017 do 29.01.2017 v presne nezistenom mieste v okrese Liptovský Mikuláš rukami chytať v oblasti genitálií mal. B. H., pričom na túto skutočnosť upozornila v podanom trestnom oznámení matka maloletej A. B. E., nakoľko tejto to uviedla maloletá B. H., ktorá sa sťažovala na bolesť v oblasti genitálií a po ich skontrolovaní matkou táto zistila, že maloletá má začervenané genitálie a zároveň so začervenaním spojený výtok a maloletá taktiež chytanie genitálií ukázala na vyhotovenom obrazovom a zvukovom zázname, ktorý vyhotovila matka maloletej, zastavil, nakoľko tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Proti tomuto uzneseniu sťažnosť podaná nebola.

Z obsahu spisu vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 30P 24/2016 vyplýva, že poškodený podal dňa 21.01.2016 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal určenia styku s maloletou dcérou B. H.. Uznesením zo dňa 12.02.2016 súd nariadil predbežné opatrenie, ktorým zveril maloletú do starostlivosti obžalovanej, ktorá je oprávnená a povinná ju zastupovať a spravovať jej majetok s tým, že predbežne upravil styk poškodeného s maloletou B. H. tak, že poškodený je oprávnený sa s maloletou stykať každý páry týždeň v sobotu od 14.00 hod. do 18.00 hod. v prítomnosti obžalovanej, kedy je poškodený povinný maloletú B. H. prevziať v mieste bydliska obžalovanej v určený deň a čas a v určený deň aj čas maloletú v mieste bydliska odovzdať. Obžalovaná je povinná maloleté dieťa na styk s poškodeným riadne pripraviť a v stanovenom čase ho poškodenému v mieste svojho bydliska odovzdať a v stanovenom čase ho od poškodeného v mieste svojho bydliska prevziať. V prevyšujúcej časti návrh poškodeného na nariadenie predbežného opatrenia zamietol s tým, že toto predbežné opatrenie bude trvať do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom, súde Prešov pod sp. zn. 30P 519/2015. Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 10CoP 5/2016 – 97 zo dňa 22.03.2016 na podklade odvolania poškodeného zmenil uznesenie o úprave styku poškodeného s maloletou B. H. tak, že poškodený je oprávnený sa s maloletou stykať každú sobotu párneho týždňa v mesiaci od 09.00 hod. do 11.30 hod. a od 14.00 hod. do 17.00 hod. v prítomnosti obžalovanej. Toto uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 04.04.2016.

Súd pripojil a na hlavnom pojednávaní oboznámil podstatný obsah spisu vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 30P 519/2015, z ktorého vyplynulo, že dňa 16.12.2015 podala obžalovaná proti poškodenému ako odporcovi návrh na úpravu rodičovských práv a povinností. Uznesením zo dňa 29.06.2016 súd zmenil uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 30P 24/2016 zo dňa 12.02.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 10CoP 5/2016 zo dňa 22.03.2016 v časti úpravy styku a upravil predbežne styk poškodeného s maloletou B. H. tak, že je oprávnený sa s ním stykať každý páry týždeň v mesiaci od piatku od 16.00 hod. do nedele 18.00 hod. a tiež počas letných prázdnin v tam určených termínoch, kedy je poškodený povinný maloletú B. H. prevziať v mieste bydliska obžalovanej v určený deň a čas a v určený deň aj čas maloletú v mieste bydliska odovzdať. Obžalovaná je povinná maloleté dieťa na styk s poškodeným riadne pripraviť a v stanovenom čase ho poškodenému v mieste svojho bydliska odovzdať a v stanovenom čase ho od poškodeného v mieste svojho bydliska prevziať. Toto predbežné opatrenie má trvať do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 30P 519/2015. Proti tomuto uzneseniu podala obžalovaná odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 23CoP/17/2016 - 199 zo dňa 03.08.2016 zmenil toto uznesenie tak, že upravuje predbežne styk poškodeného s maloletou B. H. každý páry týždeň v roku a to v piatok od 16.00 hod. do 18.00 hod., v sobotu od 09.00 hod.

do 18.00 hod. a v nedeľu od 09.00 hod. do 18.00 hod. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.08.2016. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 21.07.2016 žiadosť obžalovanej o prikázanie veci inému súdu zamietol. Uznesením zo dňa 09.12.2016 súd návrh poškodeného na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým žiadal zmeniť úpravu styku s maloletou zamietol. Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 2CoP/1/2017 – 410 na podklade odvolania poškodeného voči tomuto uzneseniu, toto uznesenie potvrdil. Uznesením zo dňa 20.03.2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.07.2017 súd návrh obžalovanej na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a upravil styk poškodeného s maloletou B. H. tak, že poškodený je oprávnený sa s ním sýkať každý páry týždeň v roku, a to v piatok od 16.00 hod. do 18.00 hod. v sobotu od 09.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 09.00 hod. do 18.00 hod. v prítomnosti obžalovanej a rozhodol o trovách konania. O tomto neodkladnom opatrení rozhodol súd na návrh obžalovanej, ktorá vzhľadom na podozrenie zo sexuálneho zneužívania maloletého dieťaťa poškodeným navrhla, aby súd styk poškodeného s maloletou B. zakázal. Súd na základe správ A. G., A. K., A. N. a D. K. uviedol, že poškodený prejavuje záujem o dieťa a chce s ním tráviť čas. Pre zachovanie ich vzťahu je potrebné zabezpečiť ich vzájomný kontakt. V súčasnom období zákaz styku nie je v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Je podľa súdu správne a spravodlivé, ako otec, ktorý je rovnako rodičovsky hodnotný ako matka, napriek tomu, že dieťa bolo zverené do osobnej starostlivosti matky, si mohol plniť svoju otcovskú úlohu v plnej miere. Súd nezistil dôvody na zákaz styku rodiča s dieťaťom. Vychádzajúc z uvedeného ponechal styk v rovnakom rozsahu a to za prítomnosti matky, pretože upevňovanie vzájomného vzťahu maloletej B. s otcom je vlastnom záujme a prítomnosť matky nie je prekážkou ich stretávania. Prítomnosť matky považuje súd za záruku toho, že pri vzájomnom stretávaní je zabezpečená ochrana záujmov maloletého dieťaťa. Voči tomuto uzneseniu podali poškodený ako aj obžalovaná odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 17CoP 15/2017 – 670 zo dňa 11.07.2017 toto uznesenie potvrdil. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 13.10.2017 zveril maloletú B. H. do osobnej starostlivosti obžalovanej a uložil poškodenému platiť výživné a zároveň upravil styk poškodeného s maloletou tak, ako to súd uviedol vo výroku rozsudku a prevyšujúcej časti návrhy obžalovanej ako aj poškodeného zamietol a rozhodol o trovách konania. Voči tomuto rozsudku podala obžalovaná ako aj poškodený odvolanie. Krajský súd v Prešove rozsudkom ap. zn. 6CoPno/1/2018 zo dňa 06.02.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.02.2018 potvrdil tento rozsudok vo výroku o zverení maloletej do osobnej starostlivosti obžalovanej, o zastupovaní a spravovaní majetku maloletej, vo výrokoch o výživnom s výnimkou platobného miesta pre tvorbu úspor v zamietavých výrokoch, zmenil rozsudok vo výroku platobnom mieste tak, že poškodený je povinný poukazovať prostriedky pre tvorbu úspor pre maloletú na účet určený obžalovanou, zmenil rozsudok o úprave styku a vo výroku definoval tento styk a návrh poškodeného na zmenu neodkladného opatrenia zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 04.07.2018 dovolanie poškodeného podané proti tomuto rozsudku Krajského súdu v Prešove odmietol. Zo správy poradensko psychologického procesu vypracovanej A. C. K., ktorá sa nachádza v tomto spise vyplývajú tie skutočnosti, ktoré táto svedkyňa uviedla vo svojej výpovedi. Predmetom bolo riešenie konfliktu týkajúceho sa kontaktu poškodeného s maloletou, s ktorým poškodený vyjadroval nespokojnosť s tým, že po posledných stretnutiach výchovné opatrenie splnilo svoj účel a obaja rodičia pristupovali k riešeniu problému aktívne a zodpovedne. Komunikácia sa zlepšila a je konštruktívnejšia.

Súd tiež pripojil a na hlavnom pojednávaní oboznámi podstatný obsah spisu vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 27Em 1/2017, z ktorého vyplynulo, že dňa 28.03.2017 podal poškodený I. A. H. ako oprávnený voči povinnej obžalovanej B. E. návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia, ktorým sa domáhal výkonu neodkladného opatrenia nariadeného v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 30P 519/2015, ktorým bol upravený styk poškodeného s jeho dcérou B. H., ktorá obžalovaná neumožňovala. K návrhu predložil výzvu adresovanú obžalovanej na riadne plnenie povinností a e-mailovú komunikáciu s obžalovanou. K návrhu predložil aj neodkladné opatrenie zo dňa 20.03.2017 pod sp. zn. 30P 519/2015. Obžalovaná vo svojich vyjadreniach k tomuto návrhu poukázala na to, že dieťa styk s poškodeným odmieta, poukázala tiež na nepriaznivý zdravotný stav dieťaťa ako aj na sexualizované hry dieťaťa, pri ktorých spomína osobu poškodeného. Uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 27Em 1/2017 – 48 súd nariadil výkon uznesenia Okresného súdu Prešov č.k. 30P 519/2015 – 478 zo dňa 20.03.2017, ktorým bol upravený styk v tam uvedených časoch za prítomnosti obžalovanej ako matky. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 31.05.2017. Uznesením zo dňa 14.08.2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 04.09.2017 súd uložil obžalovanej pokutu vo výške 300,- Eur, ktorú je povinná zaplatiť do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia na účet Okresného súdu Prešov. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že súd mal za preukázané, že obžalovaná opakovane a bezdôvodne neumožňovala poškodenému stretnutie s maloletou dcérou a to aj napriek tomu, že bola

zo strany súdu poučená o následkoch neplnenia si tejto povinnosti v písomnej výzve ako na pojednávaní tunajšieho súdu dňa 25.07.2017. Tvrdenia obžalovanej o tom, že dieťa odmieta styk s poškodeným, bojí sa ho, že prebieha trestné konanie ohľadom podozrenia zo sexuálneho zneužívania dieťaťa súd nepovažuje za ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa styk poškodeného s dieťaťom nerealizuje. Všetky tieto skutočnosti zohľadnil tak súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí o neodkladnom opatrení o úprave styku, ako aj odvolací súd, ktorý rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Uznesením zo dňa 08.01.2018 súd konanie o výkon rozhodnutia zastavil a rozhodol o trovách konania. Voči tomuto uzneseniu podal poškodený ako oprávnená osoba odvolanie, na podklade ktorého odvolací súd uznesením zo dňa 03.04.2018 zrušil a následne tunajší súd uznesením zo dňa 06.05.2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02.06.2021 konanie o výkon rozhodnutia zastavil a rozhodol o trovách konania a to z dôvodu, že rozhodnutie, ktoré bolo podkladom pre výkon rozhodnutia (neodkladné opatrenie) sa stalo neúčinným, pretože vo veci nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým bol okrem iného upravený styk maloletej s poškodeným.

Súd tiež na hlavnom pojednávaní prehral zvukové a zvukovo obrazové záznamy zachytávajúce jednak výkon rozhodnutia sudkyňou v konaní pod sp. zn. 27Em 1/2017 tak, ako jeho priebeh vo svojom zázname opísala svedkyňa J. ale aj nahrávky realizované obžalovanou a poškodeným pri jednotlivých neúspešných stykoch poškodeného s maloletou. Tiež zobrazujú správanie sa maloletej B. v domácom prostredí pred stykom s poškodeným alebo pri sexualizovaných hrách.

Súd tiež oboznámil výroky anonymizovaných rozsudkov tunajšieho súdu sp. zn. 30P 172/2011, sp. zn. 29P 47/2020 a sp. zn. 27P 211/2021 a to z hľadiska štruktúry výrokov.

Z úradného záznamu spísaného príslušníkmi OO PZ Prešov – Juh dňa 16.06.2017 vyplýva, že ich hliadka bola vyslaná na ulici F. G. XX L. D., kde poškodený oznámil, že jeho bývalá priateľka mu nechce vydať dieťa s tým, že ho má dnes podľa rozhodnutia súdu mať, pričom hliadke predložil právoplatné rozhodnutie súdu. Ďalej uviedol, že bol s právnikom podať trestné oznámenie a po poučení hliadkou uviedol, že nebude podávať duplicitné trestné oznámenie a počká, ako sa to vyrieši. Hliadka vypočula aj obžalovanú, ktorá hliadke uviedla, že vie o tom, že jej bývalý partner má mať dnes ich spoločnú dcéru, no dcéra neustále plače a nechce ísť k poškodenému a ona berie v prvom rade ohľad na svoju dcéru. Nakoniec po poučení hliadkou uviedla, že odmieta vydať dcéru poškodenému.

Z rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 32C 23/2018 – 125 zo dňa 17.05.2019 vo veci žalobcu – poškodeného voči žalovanej – obžalovanej o zaplatenie 280,27 Eur s príslušenstvom titulom náhrady cestovných nákladov poškodeného za cesty z Bratislavy do Prešova a späť a to za päť ciest, kedy sa neuskutočnilo stretnutie, súd uložil obžalovanej povinnosť zaplatiť poškodenému sumu 280,27 Eur spolu s úrokom z omeškania definovaným vo výroku rozsudku s tým, že poškodený ako žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 19.07.2019 a vykonateľnosť 23.07.2019. V odôvodnení súd konštatoval, že došlo k porušeniu povinnosti zo strany obžalovanej uloženej jej uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 30P 519/2015 – 478 a tým aj k vzniku jej zodpovednosti za škodu, ktorá tým poškodenému vznikla.

Zo správy o povesti obžalovanej vypracovanej Mestom Prešov vyplýva, že táto nebola priestupkovo riešená, pričom z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR vyplýva spáchanie iba jedného priestupku dňa 12.06.2016 proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 zákona o priestupkoch (nerozsvietené svetlá na vozidle). Z odpisu Registra trestov SR aktuálneho ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku vyplýva, že obžalovaná nebola doposiaľ súdne trestaná.

Súd vykonal všetky dôkazy, ktorých vykonanie navrhli strany trestného konania a ktoré sám považoval za potrebné vykonať na to, aby mohol spoľahlivo ustáliť, aký skutok sa stal, či tento skutok napĺňa znaky niektorého z trestných činov v zmysle Trestného zákona, a ak áno, akého a či tento skutok majúci povahu trestného činu spáchala obžalovaná. Súd tiež vykonal všetky dôkazy potrebné na to, aby v prípade vyslovenia viny obžalovanej za spáchaný trestný čin mohol rozhodnúť o uložení primeraného a spravodlivého trestu a to tak z hľadiska jeho druhu ako aj výšky. Súd pritom vyhodnocoval všetky dôkazy a informácie z nich vyplývajúce samostatne, avšak zároveň v spoločnom kontexte, ktorý vytvárajú.

Výrok súdu o vine obžalovanej sa musí zakladať len na dôkazoch, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní /§ 2 ods. 19 a § 278 ods. 2 Trestného poriadku/ a tieto dôkazy musia tvoriť súhrnne logickú, ničím nenarušenú a uzavretú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich dôkazov, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že o nich možno vyvodíť jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru o tom, že sa skutok stal a že tento skutok spáchala obžalovaná.

Súd na základe takto vykonaného rozsiahleho dokazovania, kedy vykonal všetky dostupné dôkazy a vyhovel všetkým návrhom strán trestného konania na vykonanie dokazovania, pretože tieto považoval za relevantné pre náležité objasnenie všetkých skutkových a právnych okolností danej trestnej veci, dospel k záveru, že skutok tak, ako je uvedený v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku sa stal. Uvedenú skutočnosť napokon ani obžalovaná nepopierala a teda skutočnosť, že styk poškodeného s jeho maloletou dcérou B. v dňoch, ktoré sú uvedené v skutku na základe rozhodnutia Okresného súdu Prešov pod č.k. 30P 519/2015 – 478 zo dňa 20.03.2017 sa neuskutočnil. Okrem výpovedí obžalovanej, poškodeného a svedkov E., H. a J., ktorí boli pri pokusoch poškodeného o styk s maloletou dcérou prítomní (aj keď niektorí zo svedkov len čiastočne) je záver súdu o tom, že skutok sa stal opretý aj o rozhodnutia, ktoré sú uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a ktorých obsah vyplynul z oboznámených pripojených spisov sp. zn. 30P 519/2015, sp. zn. 27Em 1/2017 a sp. zn. 30P 24/2016, z ktorých je zrejмый priebeh súdnych konaní, predmetom ktorých bola úprava práv a povinností rodičov, teda obžalovanej a poškodeného k maloletej B. H., pričom tieto súdne spisy obsahujú podrobnú genézu vzťahov oboch rodičov dieťaťa v rozhodnom období a z ktorých spisov tiež vyplýva vážne narušený vzájomný vzťah oboch rodičov a z toho vyplývajúca aj ich narušená vzájomná komunikácia. Je potrebné v tejto súvislosti zdôrazniť, že v priebehu konania nebola spochybnená schopnosť oboch rodičov sa riadne starať o maloletú B. a to tak po materiálnej ako aj citovej stránke, teda táto okolnosť nemala na rozhodovanie súdu v tejto trestnej veci žiaden vplyv. Napokon aj správa A. C. K. hovorí o narušenej komunikácii a neschopnosti sa dohodnúť na úprave styku ale nie o nezájme alebo neschopnosti jedného alebo druhého z rodičov plniť si svoje rodičovské povinnosti a zabezpečovať plnohodnotnú starostlivosť o maloletú B.. Uvedené súdne rozhodnutia, najmä predmetné neodkladné opatrenie zo dňa 20.03.2017 priznávali nepochybne právo obžalovanému na styk s maloletou B. v obdobiach, ktoré sú uvedené v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku, pričom je zrejмый, že k realizácii styku v tomto období nedošlo. Z výpovede poškodeného a obžalovanej vyplýva, že posledný styk obžalovaného s dcérou bol realizovaný v januári 2017 a potom sa realizoval až po výkone rozhodnutia v mieste bydliska obžalovanej sudkyňou 08.09.2017. Následne po tomto dátume už styk riadne prebiehal a aj v súčasnosti je realizovaná striedavá starostlivosť obžalovanej a poškodeného o ich maloletú dcéru.

Obrana obžalovanej bola postavená na dvoch základných dôvodoch, ktoré ju viedli k tomu, že neumožnila styk poškodeného s maloletou B.. Prvým dôvodom bolo odmietanie styku jej dcérou, ktoré opísala ako veľmi výrazné a ohrozujúce fyzické ako aj psychické zdravie dieťaťa a druhým bolo podozrenie na sexuálne zneužívanie jej dcéry B. poškodeným, pre ktoré bolo ňou podané trestné oznámenie na OR PZ Liptovský Mikuláš, kde sa viedlo konanie pod ČVS: ORP-113/1-VYS-LM-2017 a teda snaha ochrániť maloleté dieťa pred konaním a správaním sa poškodeného.

Vychádzajúc z právnej kvalifikácie skutku obžaloby pri zachovaní jeho totožnosti z obžaloby vyplýva potreba posúdenia, či obžalovaná svojím konaním marila alebo nemarila výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese vo veciach starostlivosti súdu o maloletých a teda či jej konanie naplnilo alebo nenaplnilo znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že objektom ochrany tohto záujmu štátu je záujem na rešpektovaní rozhodnutí súdov týkajúcich sa starostlivosti o maloletých, in concreto úpravy styku, pričom zaradenie tohto trestného činu do Trestného zákona je vyjadrením záujmu štátu na ochrane záujmov maloletých detí a ich práv, ktoré boli upravené súdnymi rozhodnutiami, kedy si štát uvedomuje dôležitosť tejto úpravy pre zdravý všestranný rozvoj detí a následne teda aj dôležitosť dodržiavania týchto rozhodnutí súdom, ktoré tieto rozhodnutia v záujme maloletých detí vydávajú. Tento trestný čin je teda určitým prelínaním súkromnoprávných vzťahov upravených súdom, ktoré (podobne ako mnoho iných trestných činov) v prípade úmyselného porušenia objektu tohto trestného činu nesú so sebou následok v podobe trestnoprávneho postihu.

Je potrebné zdôrazniť, že štát ingeruje do týchto vzťahov majúcich výsostne súkromnoprávnu povahu, ako je výživa a starostlivosť o deti len v prípadoch, ktoré pokladá za nevyhnutné pre zachovanie práv dieťaťa na zdravý všestranný rozvoj tak, ako sa to Slovenská republika zaviazala nielen v Ústave SR (čl.

41) ale aj v Dohovore o právach dieťaťa (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 140/1999 Zb.) a iných vnútroštátnych ako aj medzinárodných normách, ku ktorým SR pristúpila (napr. Opčné protokoly k Dohovoru o právach dieťaťa uverejnené v Zbierke zákonov SR pod č. 91/2014 a č. 424/2004 a iné). Na strane druhej, ak štát svojimi rozhodnutiami do týchto súkromnoprávných vzťahov majúcich rodinnú povahu zasiahne tým, že ich upraví, predpokladá, že tieto rozhodnutia súdu budú zo strany dotknutých osôb dodržiavané a ich dodržiavanie a výkon následne vynucuje opäť zákonom predpokladanými mechanizmami, ako je výkon rozhodnutia vo veciach maloletých detí opäť realizovaný súdom ale aj prostredníctvom už spomenutého normatívneho zakotvenia trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona, ktorý je tiež de facto nástrojom na vynútenie si plnenia povinností, ktoré z takéhoto rozhodnutia súdu vyplývajú. V tomto prípade je veľmi dôležité pripomenúť, že civilné konanie boli iniciované či už samotnou obžalovanou alebo poškodeným z dôvodu, že títo sa pre svojej osobné nezhody vyplývajúce z ich nezávladnutého partnerského vzťahu a ich následnej nezvladnutej komunikácie neboli schopní dohodnúť na úprave práv a povinností k ich maloletej dcére B., hoci ako vyplýva z rozhodnutí o úprave týchto práv vykonaných ako listinné dôkazy v tejto trestnej veci, obaja mali plné osobnostné a materiálne predpoklady na to, aby túto starostlivosť o dieťa vo všetkých jej atribútoch vedeli zabezpečiť.

V tejto súvislosti nie je možné pre komplexnosť odôvodnenia opomenúť ani princíp ultima ratio, ktorý v podstate stanovuje pravidlo prednosti iných právnych odvetví (občianske, obchodné, rodinné ale aj správne) pred trestným právom, ktorá bráni tomu, aby sa trestné právo nadužívalo (či skôr zneužívalo) aj v prípadoch, ktoré celkom zjavne patria do kompetencie iných orgánov (napríklad súdov v rodinnej oblasti) a kde vyvodzovanie zodpovednosti konkrétneho subjektu za protiprávne konanie je nutné hľadať v iných právnych odvetviach než v trestnom práve. Uznať princíp ultima ratio ako interpretačné pravidlo teda v podstate znamená uprednostniť účel a miesto trestného práva v právnom poriadku SR pred mechanickým aplikovaním konkrétnej normy a preto vo svojich dôsledkoch ide o odmietnutie formalistického nazerania na aplikáciu trestného práva. Na strane druhej tento princíp, na rozdiel od právnej úpravy platnej v Českej republike, nie je priamo vyjadrený v Trestnom zákone a jeho aplikácie je možná len v súvislosti s materiálным korektívom pri prečinoch podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, pod skúmanie ktorého spadá aj žalovaný prečin. K otázke naplnenia alebo nenaplnenia materiálneho korektívu v tejto veci sa súd vyjadri nižšie. Je však potrebné zdôrazniť, že len vážne, intenzívne a úmyselné nerešpektovanie neodkladného opatrenia súdu v kontexte následkov, ktoré týmto boli pôsobené, môže byť kvalifikované ako trestný čin, pričom je nevyhnutné, aby boli vyčerpané všetky dostupné možnosti, ktoré mimotrestný okruh právnych noriem stanovuje na vynútenie si rešpektovania a výkonu tohto rozhodnutia. Teda žalovaný trestný čin musí byť poslednou a krajnou možnosťou ako určitým spôsobom zasiahnuť do súkromnoprávných vzťahov a de facto vynútiť si dodržiavanie súdneho rozhodnutia, ktoré tieto vzťahy upravilo. Je potrebné zdôrazniť, že pred začatím trestného stíhania v tejto trestnej veci boli využité všetky zákonné možnosti na vynútenie si tohto rozhodnutia, ktoré je možné realizovať v civilnom konaní tak, ako to vyplýva zo spisu vedeného pod sp. zn. 27 Em 1/2017, a to či už to bola o uloženie poriadkovej pokuty, výzvy na plnenie povinnosti styku adresovanej obžalovanej, asistencie polície a pracovníčok Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov a v neposlednom rade aj výkon rozhodnutia sudkyňou, ktorý až ako posledný z radu predchádzajúcich opatrení priniesol nápravu a opätovne sfunkčnil styk poškodeného s maloletou dcérou. Obžalovaná bola pritom na pojednávaní dňa 25.07.2017 v predmetnej veci sp. zn. 27Em 1/2017 o výkon rozhodnutia poučená o spôsobe styku a svojich povinnostiach, ktoré však nerešpektovala. Teda trestné stíhanie je v tejto veci plne na mieste a nie je náhradou za iné konania, pretože všetky iné prostriedky ochrany práv poškodeného a na vynútenie si rešpektovania súdneho rozhodnutia boli vyčerpané.

Súd v žiadnom prípade nemieni týmto rozsudkom upierať právo dieťaťa na vyjadrenie svojho názoru, ktoré je zakotvené v článku 12 Dohovoru o právach dieťaťa. Na strane druhej aj toto právo, ako napokon všetky práva, nie je absolútne. Je zrejme, že rešpektovanie názoru trojročného dieťaťa musí nevyhnutne naraziť na limity dané rozumovou vyspelosťou tohto dieťaťa v kontexte toho, o čom v tomto veku dieťa môže alebo nemôže rozhodovať. Ako príklad je možné uviesť návštevu lekára, materskej alebo základnej školy, dovolenky, stravy a podobne, kde určite tak staré dieťa v batolacom veku nie je v pozícii, aby určovalo postup rodičov v týchto otázkach. Medzi tento okruh otázok určite nepatrí právo dieťaťa rozhodnúť o tom, či chce alebo nechce kontakt so svojim otcom. Ak by sa obžalovaná a poškodený vedeli dohodnúť o styku dieťaťa, nebol by potrebný zásah súdu, pretože ako už súd opakovane uviedol, iné dôvody na zásah zo strany štátu neboli prítomné (neschopnosť rodičov sa o dieťa postarať). Ale ak súd na základe návrhu rodičov rozhodol, urobil tak na základe vykonaného dokazovania

a so zreteľom na záujem maloletej B., ktorý bol v tomto prípade prvoradý. Súdny neočakávajú, že účastníci konania budú s ich rozhodnutiami súhlasiť ale bezvýhradne štát očakáva, že rozhodnutia súdov, ktoré sú právoplatné a vykonateľné budú dodržiavané. Všetky rozhodnutia súdu v civilnej agende, ktoré boli vykonané ako listinné dôkazy na hlavnom pojednávaní boli náležitým spôsobom odôvodnené a vychádzali z vykonaných dôkazov, ktoré sa napokon v určitej časti (a podstatnej) prelínali s rozsahom a obsahom dokazovania v tejto trestnej veci. Takmer všetky prvostupňové rozhodnutia v civilnom konaní boli preskúmané odvolacím Krajským súdom v Prešove, kde opätovne aj odvolací súd poskytol tak obžalovanej ako aj poškodenému úplné a zrozumiteľné vysvetlenie všetkých podstatných otázok, ktoré považoval pri rozhodovaní o úprave ich práv a povinností k maloletej B. za dôležité. Obrana obžalovanej, že ona nevedela, že má na styk dieťa pripraviť je preto úplne irelevantný, pretože všetky neodkladné opatrenia alebo rozsudky vo veci samej buď priamo upravovali povinnosti obžalovanej alebo v prípade zmeny neodkladného opatrenia len menili časti rozhodnutí, pričom všetky výroky ostávali nedotknuté. Napokon aj Krajský súd v Prešove, ktorý ako odvolací súd preskúmal neodkladné opatrenie zo dňa 20.03.2017 nekonštatoval porušenie zákona pri formulovaní výroku tohto neodkladného opatrenia a preto toto domnelé porušenie ani nenaprával. Pre posúdenie úmyselného zavinenia súd považuje za potrebné zdôrazniť, že obžalovaná v rozhodnutiach vedela o svojich povinnostiach vo vzťahu k styku a tieto jej boli aj v konaní pod sp. zn. 27Em 1/2017 vysvetlené na pojednávaní ako aj v rozhodnutiach. Preto ako jej obrana neobstojí, že v uznesení o nariadení neodkladného opatrenia zo dňa 20.03.2017 výslovne nie je zopakovaná povinnosť dieťa na styk pripraviť a odovzdať, pretože sa tým len menila časť pôvodného neodkladného opatrenia a aj bez toho výroku obžalovaná vzhľadom na to, že sa styk už predtým uskutočňoval, vedela o svojich povinnostiach dieťa na styk s poškodeným riadne a včas pripraviť. O názore súdu o účelovosti obrany obžalovanej svedčí aj to, že nielen v priebehu konania pod sp. zn. 30P 519/21015 ale ani vo vykonávanom konaní pod sp. zn. 27Em 1/2017 obžalovaná tento argument nepoužila, pravdepodobne preto, lebo si bola vedomá jeho nezmyselnosti.

Obžalovaná teda nesmela a nemala rešpektovať vôľu svojho dieťaťa, aj keď súd nespochybňuje snahu obžalovanej maloletú B. na styk s poškodeným pripraviť. Výkonom tohto styku nebolo ohrozené ani zdravie a ani vývin dieťaťa, práve naopak, ako to konštatovali prvostupňový aj odvolací súd v civilných konaniach, práve vzájomný vzťah poškodeného ako otca a jeho dcéry vo veku 3 rokov je nevyhnutný pre zdravý rozvoj dieťaťa a zdôrazňovali rovnaké postavenie oboch rodičov pri styku. Súdy navyše zdôrazňujú, že aj v zmysle článku 18 Dohovoru o právach dieťaťa obaja rodičia majú spoločnú a prvotnú zodpovednosť za výchovu svojho dieťaťa a súd dodáva, že toto právo nemôže byť jeden z rodičov zbavený alebo obmedzený len z toho dôvodu, že dieťa bolo zverené do starostlivosti druhého z rodičov, čomu v tomto prípade došlo, kedy z dôvodu, že obžalovaná neumožňovala styk poškodenému s maloletou B. po dobu osem mesiacov, bolo toto právo poškodeného priamo zasiahnuté, samozrejme okrem záujmu štátu na rešpektovaní súdnych rozhodnutí. Obžalovaná musí prijať ako matka trojročného dieťaťa plnú zodpovednosť za to, že nevytvorila také podmienky, aby sa maloletá B. mohla stretnúť s poškodeným ako svojim otcom, hoci jej túto povinnosť uložil súd. V rozpore s touto povinnosťou sa vyhovorila, že maloletá B. sa s poškodeným stretnúť nechce, hoci súd pochybuje, že v iných rovnako alebo aj menej podstatných veciach rešpektovala vôľu svojho dieťaťa, napr. ,v prípade povinného očkovania, ktoré je pre dieťa nepríjemné alebo nástupu do škôlky a podobe. Motívom jej konania boli zlé vzťahy s poškodeným, ktoré využila na to, aby poškodenému uškodila nerešpektovaním rozhodnutia súdu s výhovorkou, že dieťa styk odmieta. Nebolo na vôli obžalovanej, či styk umožní alebo neumožní a za akých podmienok. Bolo jej povinnosťou za akýchkoľvek okolností toto rozhodnutie súdu rešpektovať, čo obžalovaná neurobila. Žiaden extrémny prípad ohrozenia života dieťaťa alebo zdravia dieťaťa tu zistený nebol. Aj pri výkone rozhodnutia dňa 08.09.2017 za prítomnosti sudkyne, kedy malo byť dieťa choré (hoci súd v tomto konaní ako aj sudkyňa vykonávajúca rozhodnutie v mieste bydliska nemôžu sponchybňovať vyjadrenia lekára o zdravotnom stave dieťaťa), je aj z videozáznamu zrejme, že dieťa bolo v primeranom zdravotnom stave na to, aby sa mohlo s poškodeným hrať v priestoroch rodinného domu, k čomu napokon došlo, hoci obžalovaná na začiatku výkonu rozhodnutia podobne ako v prechádzajúcich prípadoch tento styk nemienila umožniť s poukazom na zdravotný stav dieťaťa a k styku napokon došlo až po hodinovej intervencii zo strany sudkyne. Aj z videozáznamu je zrejme, že dieťa bolo veselé, hralo sa a na poškodeného reagovalo prirodzene a bez obáv, hoci v miestnosti boli pre ňu cudzí ľudia. Teda tak, ako sa styk realizoval po intervencii súdu, mohol byť za nemenených dôvodov realizovaný aj v predchádzajúcom období, čo ale poškodená zmarila. Obžalovaná tiež vytvárala neprijateľné podmienky na styk, ktoré súd neurčil a ktorých výsledkom bolo zmarenie toho styku, napríklad tým, že odmieta poškodeného vpustiť do rodinného domu, pretože poškodený má zlé vzťahy s rodičmi, s ktorými býva. Súd na jednej strane plne rešpektuje právo na súkromie alebo

nedotknuteľnosť obydľia, ale ak poškodený nemohol vstúpiť do obydľia, čo je zrejmé aj z videonahrávk, a dieťa obžalovaná nepustila von, je len iluzórne sa domnievať, že tým vlastne naplnila rozhodnutie súdu, pretože súd zdôrazňuje, že styk sa mal uskutočniť za jej prítomnosti. Aj z videozáznamov, ktoré nahral poškodený sú zrejmé vyjadrenia obžalovanej, že styk mu neumožní, pričom nie vždy argumentovala, že dieťa s ním nechce ísť. Uviedla tiež, že si je vedomá trestnoprávných následkov a toto jej vyjadrenie vôbec nie je vytrhnuté z kontextu, ako sa to snažila obžalovaná prezentovať. Napokon styk bol určený za prítomnosti obžalovanej, takže obžalovaná bola povinná využiť všetky možnosti, aby dieťa za jej prítomnosti realizovalo styk s poškodeným buď v rámci domu bez prítomnosti jej rodičov, ktorí ani nemali právo zasahovať do styku, alebo mimo domu, na čo mali obžalovaná a poškodení vytvorené podmienky (prechádzkou, aktivitami v exteriéry alebo interiéry mimo domu). Ak zdravotný stav dieťaťa objektívne styk neumožňoval a je zrejmé, že deti vo veku maloletej B. bývajú často choré, bolo povinnosťou obžalovanej s poškodeným dohodnúť náhradný termín stretnutia, ktorého sa napokon aj poškodený aj domáhal, čo je zrejmé z jeho komunikácie s obžalovanou. Z tejto elektronickej komunikácie je ale tiež zrejmé, že obžalovaná odmietala aj takýto spôsob riešenia náhradného styku a styk odmietala na neurčitú dobu bez akýchkoľvek náhrad s tým, že maloletá B. sa poškodeného bojí. Postoj obžalovanej vyplývajúci z elektronickej komunikácie s poškodeným a z videozáznamov v tomto období bol taký, že bez zásahu súdu by sa styk poškodeného s dcérou vôbec už neuskutočňoval, lebo by záležalo na obžalovanej či a vôbec niekedy dieťa uvidí poškodeného. Nejednalo sa teda o zmarenie jedného alebo dvoch termínov ale o úmyselné zmarenie rozhodnutia súdu ako takého s úmyslom tak urobiť na dobu neurčitú. Z videozáznamov predložených obžalovanou a zachytávajúcich maloletú B. v domácom prostredí bezprostredne pred stykom a po príchode poškodeného je zrejmé, že táto reaguje plačlivo a odmietavo, čo je podľa znalkyne D. G. prirodzené vzhľadom na jej naviazanosť na matku, ale bolo napriek tomuto povinnosťou obžalovanej poškodenému, u ktorého nehrozilo žiadne ohrozenie maloletého dieťaťa z hľadiska starostlivosti oň, dieťa odovzdať aj proti vôli dieťaťa. Napokon týmto dôvodom odmietania styku obžalovaná argumentovala aj v civilných konaniach a na rovnakých dôvodoch, ako v tomto konaní aj súdy v civilnom konaní odôvodňovali povinnosti obžalovanej ako matky sa tomuto stavu prispôbiť a rešpektovať rozhodnutie súdu, ktoré má prednosť pred vôľou trojročného dieťaťa a to v záujme nielen práv poškodeného, ako druhého z rodičov ale najmä v záujme práv dieťaťa na plnohodnotný vzťah k obojom rodičom a tým aj vytvorenie plnohodnotných vzťahových väzieb na otca, čo je predpokladom jeho zdravého rozvoja. Súd opätovne zdôrazňuje, že poškodený bol osobnostne ako aj citovo pripravený plnohodnotne zabezpečiť túto starostlivosť a záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri akomkoľvek rozhodovaní súdu, ktoré sa maloletého dieťaťa týka

Tak súd v tomto konaní ako aj súdy v konaní o úpravu práv a povinností rodičov vo vzťahu k maloletej B. H. sa stotožnil s názorom znalkyne D. G., že je v najlepšom záujme maloletej B. obnoviť pravidelný kontakt s poškodeným a realizovať styk s oboma rodičmi, nakoľko k obojom má vybudovaný citový vzťah a oboch rodičov pre svoj zdravý vývin potrebuje. Z primárnej väzby na obžalovanú sa bude maloletá stále viac uvoľňovať, čo je potrebné podporovať a zároveň tu vzniká priestor na intenzívnejší kontakt s poškodeným, ktorý môže výrazne obohacovať jej skúsenosť. Na základe vyšetrenia preto znalkyňa odporučila zveriť maloletú B. do starostlivosti obžalovanej a styk s poškodeným upraviť prechodne za prítomnosti obžalovanej alebo inej blízkej osoby po dobu troch mesiacov s prechodom k plnohodnotnému strávenému spoločnému času bez prítomnosti iných osôb. Táto znalkyňa u maloletej B. nezistila prvotné prejavy strachu. Súd pritom poukazuje na ustanovenia Dohovoru o právach dieťaťa a to konkrétne na článok 9 Dohovoru, z ktorého vyplýva povinnosť štátu zabezpečiť, aby dieťa nemohlo byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, ibaže príslušné úrady na základe súdneho rozhodnutia a v súlade s platným právom a v príslušnom konaní určia, že také oddelenie je potrebné v záujme dieťaťa. Také určenie môže byť nevyhnutné v niektorom konkrétnom prípade, napríklad, ak ide o zneužívanie alebo zanedbávanie dieťaťa rodičmi alebo ak rodičia žijú oddelene a treba rozhodnúť o mieste pobytu dieťaťa. Zároveň je právom dieťaťa oddeleného od jedného alebo dvoch rodičov udržiavať pravidelné osobné kontakty s oboma rodičmi, ibaže by to bolo v rozpore so záujmami dieťaťa. Toto právo dieťaťa a samozrejme aj poškodeného bolo nerešpektovaním nariadeného neodkladného opatrenia obžalovanou porušené, čím došlo k naplneniu všetkých zákonných znakov žalovaného trestného činu po jej formálnej stránke. Na zodpovednosti obžalovanej nič nemení ani postoj pracovníčok Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny D. svedkýň J. a H., ktoré mali vykonať dohľadom nad stykom a nie šetrenie pomerov v domácnosti a z tohto dôvodu z pohľadu súdu oprávnené odmietli vstúpiť do domácnosti a presvedčiť sa o stave dieťaťa, pretože rozhovor s dieťaťom môže viesť iba psychológ s príslušnou špecializáciou. Tento ich postup žiadnym spôsobom nezabavuje obžalovanej viny ako to uviedla obhajkyňa v záverečnej reči. Z výkonu rozhodnutia realizovaného sudkyňou v domácnosti obžalovanej

tiež vôbec nevyplýva konštatovanie sudkyne, že postup obžalovanej v tento deň bol oprávnený, naopak, sudkyňa sa vyjadrovala iba k zdravotnému stavu dieťaťa, kedy nemohla spochybňovať lekárske nálezy, ale styk sa na základe jej zásahu napokon realizoval a po tomto výkone už obžalovaná rešpektovala rozhodnutie súdov, pričom nie je zrejmé, prečo a za akých okolností sa psychický stav maloletej B. po výkone rozhodnutia upravil do tej miery, že sa styk už potom realizoval v zmysle rozhodnutí súdu a v súčasnej dobe je dieťa v striedavej starostlivosti oboch rodičov.

Za druhý dôvod odmietania styku, ktorý obžalovaná uvádzala, bolo jej podozrenie na sexuálne zneužívania maloletej B. poškodeným a s tým spojená obava zveriť na čas styku maloleté dieťa do starostlivosti poškodeného. Je pravda, že obžalovaná na tieto podozrenia reagovala trestným oznámením a návštevou lekárov, vrátane detskej psychiatričky A. N. a psychologičky D. K., na strane druhej nie je možné opomenúť fakt, že v priebehu trestného stíhania poškodeného vedeného na OR PZ Liptovský Mikuláš neboli tieto skutočnosti preukázané a znalkyňa D. D. vylúčila možnosť sexuálneho zneužívania maloletej B. kýmkoľvek. Súd pritom musí vychádzať z prezumpcie neviny a bol by viazaný len právoplatným rozhodnutím o vine poškodeného za tento skutok, ktorý by mohol zohľadňovať ako dôvod na aplikáciu ustanovení krajnej núdze. Je však potrebné poukázať aj na to, že už súd pri nariaďovaní neodkladného opatrenia č.k. 30P 519/2015 – 478 zo dňa 20.03.2017, ktorý iniciovala obžalovaná domáhajúca sa z toho dôvodu zakázať styk poškodeného s jej dcérou, tieto skutočnosti pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy, rovnako ako zohľadnil aj lekárske správy a správy psychologičky D. K. a vyslovil v bode 19 odôvodnenia záver, že sexuálne zneužívanie je v rovine podozrenia a styk poškodeného so svojim dieťaťom je v záujme dieťaťa, teda týmto postojom tunajší súd a aj odvolací súd povýšil záujem dieťaťa nad podozrenie zo sexuálneho zneužívania, ktoré sa napokon ukázalo ako nedôvodné. Prítomnosť obžalovanej ako matky pri styku vyhodnotil súd ako dostatočnú záruku na ochranu dieťaťa, a teda sa nestotožnil so správou D. K., podobne, ako sa s postupom D. K. nestotožňuje ani konajúci súd v tejto trestnej veci. Napokon poškodený v celom tomto konaní neuviedol, že bol proti tomu, aby obžalovaná bola pri styku s dieťaťom a že by rozhodnutie súdu nemal v úmysle rešpektovať. Súd považuje za rozporné so záujmami dieťaťa na neurčitý čas zakázať styk otca s dieťaťom len na základe podozrenia z trestného činu, najmä ak je zrejmé, že vzťahy medzi obžalovanou a poškodeným boli vážne narušené a D. K. si toho, že obžalovaná mohla z tohto dôvodu uviesť nepravdivé alebo účelovo skreslené informácie o stave dieťaťa, musela byť vedomá. Napriek tomu zvolila najradikálnejšie riešenie, ktoré ale súd v civilnom konaní naštastie pre dieťa neakceptoval. D. K. až v e-maily zaslanom poškodenému po zistení ďalších skutočností už svoje závery korigovala rovnako ako ich korigovala aj vo výpovedi pred súdom, čo je aj dôvodom preto, aby závery o tom, či sa niekto dopustil alebo nedopustil sexuálneho zneužívania, robil iba súd na základe úplného dokazovania a zistenia objektívneho skutkového stavu a nie psychologička po vypočutí iba jednej zo strán a vyhodnotení materiálov predložených iba jedným z rodičov, ako sa tomu stalo v tomto prípade, s fatálnym odporúčaním zákazu styku otca s dieťaťom. V kontraste so závermi D. K. je znalecký posudok a výpoveď znalkyne A. C., ktorá presne na tieto obavy poukázala a vyvarovala sa záverov, ktoré urobila D. K.. Argumentácia obžalovanej v tomto konaní bola teda súdom zohľadnená už v konaní o úpravu styku a správnosť záverov súdom v tomto civilnom konaní podčiarkuje aj záver trestného stíhania poškodeného, ktoré bolo zastavené, pretože nebolo dokázané, že sa tento skutok stal. To, že obžalovaná s týmto záverom nesúhlasí, je samozrejme jej právom, ale argument o domnelom sexuálnom zneužívaní maloletej nemôže byť liberačným dôvodom pre tento trestný čin, lebo mala právo byť pri styku prítomná, čo ani raz nevyužila, hoci poškodený túto jej prítomnosť neodmietal. Navyše súd opätovne poukazuje na to, že styk sa v súčasnej dobe formou striedavej starostlivosti vykonáva a nie je zrejmá žiadna skutočnosť, ktorá by oprávňovala prijať podozrenie voči poškodenému z toho trestného činu v súčasnosti, čo len potvrdzuje správnosť záverov vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania ako aj postupu súdov v civilnom konaní, ktoré citlivo otázkou styku v kontexte podozrenia zo sexuálneho zneužívania posúdili a rozhodli o styku poškodeného s jeho dcérou. Súd pritom v žiadnom prípade nespochybňuje obavy obžalovanej ako matky dieťaťa ale na strane druhej musí reflektovať skutkový stav ako aj skutočnosti, že tak A. N. ako D. K. po predložení argumentácie zo strany poškodeného svoje závery týkajúce sa podozrenia zo sexuálneho zneužívania korigovali. Opäť tu zohráva rolu negatívny vzťah poškodeného a obžalovanej, ktorý sa premietol aj do anamnézy stanovenej iba na základe vyjadrení jedného z rodičov a to obžalovanej.

Na základe takto vykonaného dokazovania a po vyhodnotení všetkých dôkazov dospel súd k záveru, že skutok spáchala obžalovaná, ktorá úmyselne marila výkon neodkladného opatrenia uloženého v civilnom procese vo veci starostlivosti o maloletú B. H., pričom neexistovali žiadne relevantné dôvody, pre

ktoré nebolo možné realizovať styk poškodeného s maloletou dcérou a ktoré by zbavovali obžalovanú právne relevantným spôsobom trestnoprávnej zodpovednosti. Obžalovaná aj na zvukovoobrazových záznamoch jasne deklaruje, že dcéra von z domu nepôjde a že poškodenému ju na styk nevydá a aby išiel preč. Zároveň výslovne zakázala vstup poškodenému na dvor rodinného domu, ktorého bola užívateľkou a odmietla poškodenému dcéru čo i len ukázať. To, že obžalovaný v niektorých termínoch na styk neprišiel, bolo dôsledkom predchádzajúcej komunikácie zo strany obžalovanej, ktorá deklarovala zámer neumožniť styk, čoho dôsledkom bolo, že obžalovaný ani nevycestoval z miesta bydliska (Bratislava), hoci z ich komunikácie je zrejmé, že ak by mu obžalovaná styk umožnila, bol by sa do Prešova dostavil, pričom z celého dokazovania, najmä z výpovede poškodeného a jeho podaní v priebehu civilných konaní ako aj v trestnom konaní je zrejmé, že tento javil eminentný záujem o styk s maloletou dcérou. Napokon aj tunajší súd v rozsudku sp. zn. 32C 23/2018 zo dňa 17.05.2019 vyhodnotil konanie obžalovanej z hľadiska občianskoprávnej zodpovednosti za škodu ako zavinené, čo len potvrdzuje aj názor tohto súdu na vznik trestnoprávnej zodpovednosti za úmyselné konanie obžalovanej aj vo vzťahu k termínom styku, na ktoré sa poškodený osobne nedostavil. Pokiaľ sa jedná o možnosť uplatnenia tzv. materiálneho korektívu upraveného v ustanovení § 10 ods. 2 Trestného poriadku, je potrebné dať do pozornosti následky, ktoré konanie obžalovanej spôsobilo a to v ich nemateriálnej podobe na citovej väzbe medzi poškodeným a jeho dcérou, od ktorej bol odlúčený takmer osem mesiacov, pričom ako vyplynulo aj záverom znaleckého posudku D. G., poškodený bol dovtedy plnohodnotným rodičom, ktorý zabezpečoval počas výkonu styku plnohodnotnú starostlivosť o dieťa, o ktoré tak v kritickom veku pre dieťa v dôsledku konania obžalovanej prišiel. Následok a spôsob vykonania činu, miera úmyselného zavinenia a pohnútky obžalovanej, ktorou bol negatívny vzťah k poškodenému a snaha mu ublížiť, pričom tým najviac ublížila svojej dcére, ktorej odoprela styk s otcom, nie sú také nepatrné, aby súd mohol prijať záver o nepatrnej závažnosti konania, ktorého sa obžalovaná dopustila. Je potrebné zdôrazniť, že sa jednalo o marenie neodkladného opatrenia, teda opatrenia, ktorého účinky pôsobia neodkladne v určitom konkrétnom čase a majú za účel upraviť práva a povinnosti rodičov v aktuálnom čase do právoplatného rozhodnutia súdu, čo vyplýva z akútности vyriešenia vzťahov rodine vzhľadom na ich dôležitosť. Toto neodkladné opatrenie zo dňa 20.03.2017 je teda tiež vyjadrením akútности a aktuálnosti úpravy styku, ktorý tak bol konaním obžalovanej úplne zmarený (nie len čiastočne) po dobu osem mesiacov. Súd zdôrazňuje, že aj obžalovaná je zodpovedná za vytváranie pozitívneho vzťahu dieťaťa s poškodeným lebo dieťa má byť vychovávané oboma rodičmi a k tomu musia prispieť obaja rodičia (primerane rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4To 35/2014 zo dňa 15.05.2014 a uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10To 37/2022 zo dňa 11.01.2023). Obžalovaná tak nekonala.

Pokiaľ sa jedná o zákonnosť zvukovo obrazových záznamov, súd pre úplnosť dodáva, že boli v prípade výkonu rozhodnutia vyhotovené v súlade so zákonom a v prípade súkromných nahrávok či už obžalovanej alebo poškodeného neboli vyhotovované v rozpore s právnymi predpismi ale zo stretnutí poškodeného s dieťaťom a to za účelom predchádzania a odhaľovania trestnej činnosti a teda takéto vyhotovenie neodporuje ustanoveniam § 11 Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti a nie je zakázané ani podľa zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno – technických prostriedkov, keďže nebolo vykonávané utajeným spôsobom ale zreteľne pre osobu, ktorú zachytáva. Navyše tieto záznamy nie sú jediným alebo rozhodujúcim dôkazom v tejto trestnej veci ale len potvrdzujú skutočnosti zistené z iných dôkazov.

Z hľadiska subjektívnej stránky súd konanie obžalovanej posúdil ako konanie v nepriamom úmysle, pretože obžalovaná vedela, že svojím konaním opísaným v skutkovej vete tohto rozsudku môže spôsobiť porušenie záujmu chráneného Trestným zákonom, ktorým je záujem na dodržiavaní rozhodnutí súdu, a prípad, že ho, spôsobí, bola s tým uzročená /§ 15 písm. b) Trestného zákona/.

Aby trest mohol zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom, musí v sebe zahŕňať jednak prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Trestného zákona. Zároveň trest musí vyjadrovať morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Súd zvážil všetky okolnosti rozhodné pre druh a výmeru trestu, podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti a na osobu obžalovanej, jej pomery a možnosť jej nápravy.

U obžalovanej súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť a to, že obžalovaná pred spáchaním trestného činu viedla riadny život /§ 36 písm. j) Trestného zákona/, čo vyplýva zo zistenej skutočnosti, že obžalovaná nebola doposiaľ súdne trestaná a neboli zistené žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že svoj občiansky život nevedie riadne (s výnimkou drobného priestupku dopravného charakteru, ktorý súd vzhľadom na druhovú odlišnosť nebral do úvahy). Nakoľko súd nezistil existenciu žiadnej z príťažujúcich okolností uvedených v ustanovení § 37 Trestného zákona, súd pri prevahe poľahčujúcich okolností nad príťažujúcimi okolnosťami v pomere 1:0, postupom podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona upravil trestnú sadzbu trestu odňatia slobody stanovenú s ustanovení § 349 Trestného zákona (od jedného roka až do piatich rokov) tak, že v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona znížil jej hornú hranicu o jednu tretinu a pri ukladaní trestu tak vychádzal z takto upravenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody od jedného roka až do troch rokov a osem mesiacov.

Súd pri ukladaní trestu zohľadnil následok trestného činu a mieru zavinenia obžalovanej tak, ako to uviedol v časti odôvodnenia pri posudzovaní otázky aplikácie materiálneho korektívu. Zohľadnil tiež osobu obžalovanej, ktorá doposiaľ nebola súdne trestaná a teda v prípade ukladania trestu musí nutne dať do popredia výchovný účel trestu a individuálnu prevenciu, aj keď nemožno opomenúť aj význam trestu z hľadiska generálnej prevencie, pretože táto trestná činnosť má narastajúci trend. Výchovný účel trestu pri jeho ukladaní musí zohľadňovať aj výchovné pôsobenie celého trestného stíhania na obžalovanú, teda aj samotné súdne pojednávania a prejednanie tejto veci pred súdom, ktoré už trvá štvrtý rok uplynulý od podania obžaloby samo o sebe predstavuje pre obžalovanú dostatočné ponaučenie zo svojho správania a bude pre ňu podľa presvedčenia súdu dostatočnou výstrahou do budúcnosti. Osoba obžalovanej na tento záver dáva predpoklady. Súd pritom poukazuje na to, že k zmene jej postoja už došlo a po výkone rozhodnutia za prítomnosti sudkyne už k ďalšiemu právne relevantnému mareniu výkonu úradného rozhodnutia nedochádza a styk poškodeného s jeho dcérou je realizovaný v zmysle rozhodnutí súdov. Čiže k určitej náprave stavu došlo a je potrebné pri ukladaní trestu túto skutočnosť zohľadniť ako aj zohľadniť čas, ktorý od spáchania skutku už uplynul. Preto súd vzhľadom na tieto okolnosti zvolil alternatívny trest vo forme peňažného trestu, ktorý podľa presvedčenia súdu najlepšie zohľadňuje vyššie opísanú osobu obžalovanej, čas, ktorý od spáchania skutku uplynul, skutočnosť, že už k tejto trestnej činnosti nedochádza, následky, ktoré obžalovaná spôsobila, ako aj dominantnú snahu o naplnenie výchovného účelu trestu, ktorý musí byť nielen z pohľadu verejnosti ale ja z pohľadu obžalovanej vnímaný ako trest primeraný. Za taký trest súd považuje peňažný trest vo výške 400,- Eur s náhradným trestom odňatia slobody v trvaní troch mesiacov. Trest odňatia slobody aj bez jeho nepodmienečnej formy by za tohto stavu nebol z pohľadu súdu trestom primeraným a zohľadňujúcim všetky aspekty ukladania trestu tak, ako ich súd v súlade s ustanovením § 34 Trestného zákona vyššie uviedol. Nie je dôvod sa domnievať, že by obžalovaná po uložení tohto trestu v podobnom konaní pokračovala, pretože je zrejmé, že si už uvedomuje závažnosť a následky svojho konania. K čiastočnej reparácii následkov došlo tým, že sa styk poškodeného s maloletou B. obnovil a po materiálnej stránke rozhodnutím súdu o náhrade cestovných výdavkov poškodeného.

Nakoľko poškodený si náhradu škody do skončenia prípravného konania neuplatnil, súd o škode týmto rozsudkom nerozhodoval.

Poučenie:

-2- 5T/33/2019

Proti tomu rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Prešov. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaná pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.